

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

30. ZÁŘÍ 2007

Z obsahu:

Radostné ohlédnutí

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
12. září 2007
- strana 2 -

Stalo se před 80 lety

Připomínka 80. výročí
příchodu salesiánů
do naší vlasti
- strana 4 -

Pozemská a nebeská liturgie

P. Bernard Springer
- strana 6 -

Zjevení svatého Michaela archanděla

Z historie je známo
několik případů zjevení
sv. Michaela
- strana 7 -

Jana z Arku

a sv. archanděl Michael
- strana 8 -

Poklad kláštera San Marco

Giovanni Ricciardi
- strana 9 -

Zář Boží tváře

Homilie Benedikta XVI.
při jubilejní mši svaté
k 850. výročí Mariazell
- strana 11 -

Dívat se na Krista

- strana 13 -

*28. září si připomínáme 80. výročí
příchodu salesiánů do naší vlasti*

První český salesián, služebník Boží P. Ignác Stuchlý

EDITORIAL

Na stůl nedělního Božího slova se znovu a znovu vrací palčivá otázka nespravedlivého rozdělení majetku, tak jako byla tato otázka častým tématem Ježíšova kázání. Individuální osud dvou postav dnešního dramatického podobenství o bohatci a Lazarovi nabyl v současné realitě vlastně gigantických rozměrů. Na jejich místo nastoupily dnes celé kontinenty. Bohatý evropsko-americký Sever se nádherně a vybraně strojí a den co den skvěle hoduje, zatímco chudobný africký jih hyne plný vředů a nedostává ani odpadky z jeho stolu. Osm nejbohatších lidí světa vlastní více než celé řady chudých národů dohromady. Ale dnešní podobenství je také epickým rozvinutím onoho Ježíšova napomenutí: „Blahoslavení, kdo nyní hladovíte,“ a „Běda vám, kdo jste nyní nasyceni.“ Všechno se jednou obrátí ve svůj opak. To je třeba stále připomínat všem boháčům, aby si to včas uvědomili jako kdysi bankéř Cosimo Medicejský (viz str. 9).

Škoda, že druhé čtení z 1. listu Timotejovi nezačalo o větu dřív: „Kořenem všeho zla je láska k penězům a mnoho těch, kteří se po nich pachtíli, zbloudilo“ – a neskončilo o větu později: „Boháče tohoto světa napomínej, ať se nepyšní, ať jsou štedří a dobročinní!“ V tomto původním rámci dostalo mnohem aktuálnější náboj Pavlovo naučení: „Boží muži, usiluj o spravedlnost. Dobře boj pro víru! Před Bohem ti nařizují, uchovej nauku bez poskvrny!“ Součástí této nauky je i nauka o sociální spravedlnosti.

V této souvislosti však vystává otázka, jakou sociální naukou se řídí někteří naši tzv. křesťanští politikové, když se spolčují s oligarchií zbohatlíků, která sleduje především zájmy boháčů, třeba na úkor ostatních členů společnosti?

-lš-

Drazí bratři a sestry, chci se zastavit a zamyslet nad pastorační cestou, kterou jsem měl to potěšení uskutečnit v minulých dnech v Rakousku, v zemi, která je mi obzvláště spřízněná, ať už proto, že sousedí s mou rodnou zemí, či pro četné styky, které jsem s ní měl. Zvláštním důvodem mé návštěvy bylo 850. výročí svatyně v Mariazell, v Rakousku nejvýznamnější, zamilované svatyně maďarských věřících a často navštěvované poutníky jiných sousedních národů. Jednalo se tedy v první řadě o pouť, která měla heslo: „Dívat se na Krista: jít vstříc Marii, která nám ukazuje Ježíše.“ Děkuji ze srdce kardinálu Schönbornovi, vídeňskému arcibiskupovi, a celému episkopátu této země za velkou pečlivost, s jakou připravili a provázeli mou návštěvu. Děkuji rakouské vládě a všem úřadům civilním i vojenským, které poskytly svou cennou spolupráci. Zvláště děkuji panu spolkovému prezidentovi za srdečnost, s jakou mě přijal a doprovázel v různých okamžicích návštěvy. První etapa byla u mariánského sloupu, historického sloupu, na kterém je umístěna socha neposkvrněné Panny: zde jsem se setkal s několikatisícovým zástupem mládeže a začal jsem své putování. Neopomněl jsem navštívit Judenplatz a vzdát hold pomníku, který připomíná Shoah.

Užitečná oficiální setkání

Jelikož jsme si vědomi dějin Rakouska a jeho těsných kontaktů se Svatým stolcem, stejně jako významu Vídně v mezinárodní politice, zahrnoval program této mé cesty setkání s prezidentem republiky a s diplomatickým sborem. Jedná se o vzácné příležitosti, při kterých má Petrův nástupce možnost povzbudit ty, kteří jsou odpovědní za vedení národů, aby podporovali záležitost míru a autentický ekonomicko-sociální rozvoj. Zvláště ze zřetelem na Evropu jsem opakoval svou výzvu odvážně vést vpřed aktuální

Radostné ohlédnutí

proces sjednocování na základě inspirujících hodnot společného křesťanského dědictví. Ostatně Mariazell je jedním ze symbolů setkávání evropských národů kolem křesťanské víry. Jak bychom mohli zapomenout, že Evropa je nositelkou tradice myšlení, ve které se spojuje víra, rozum a cit? Slavní filozofové, a to i nezávislí na víře, uznali ústřední roli, jakou sehrává křesťanství, aby uchránilo moderní vědomí od nihilistických a fundamentalistických úchylek. Setkání s politickými a diplomatickými autoritami ve Vídni bylo tedy právě obzvláště vhodné k tomu, aby zasadilo moji apoštolskou cestu do aktuálního kontextu evropského kontinentu.

Vrchol vzácné pouti

Pravou a vlastní pouť jsem vykonal v sobotu 8. září o svátku Narození Panny Marie, kterému je zasvěcena svatyně v Mariazell. Ta vznikla roku 1157, když benediktinský mnich z blízkého opatství svatého Lambrechta, který byl poslán, aby na tomto místě kázal, zakusil zázračnou pomoc Panny Marie, jejíž malou dřevěnou sochu s sebou přinesl. Cela (Zell), kam mnich sochu uložil, stala se záhy cílem poutí a v průběhu dvou staletí zde byla vybudována významná svatyně, kde se dodnes uctívá milostná Madona Magna Mater Austriae. Bylo pro mne velkou radostí vrátit se jako Petrův nástupce na toto posvátné místo, drahé všem středoevropským národům. Zde jsem obdivoval příkladnou odvalu tisíců a tisíců poutníků, kteří navzdory dešti a chladu chtěli zde být přítomni u příležitosti této oslavy s velkou radostí a vírou, kde jsem jim ukázal ústřední téma své návštěvy: „Dívat se na Krista“, téma, které rakouští biskupové moudře prohloubili v průběhu devítiměsíční přípravy. Ale teprve když jsme dorazili do svatyně, pochopili jsme plně smysl

tohoto motta: dívat se na Ježíše. Před námi stála socha Madony, která rukou ukazuje na Ježíška, a nahoře, nad oltářem baziliky Ukřižovaný. Tam naše pouť dospěla ke svému cíli: rozjímali jsme o Boží tváři u onoho Dítěte v náručí Matky i u onoho člověka s rozepjatými pažemi. Dívat se na Ježíše Mariinými očima znamená setkat se s Bohem Láskou, který se pro nás stal člověkem a zemřel za nás na kříži.

Radostná služba Bohu a lidem

Na konec mše svaté v Mariazell předal jsem „mandát“ členům farních pastoračních rad, které byly před krátkým časem v celém Rakousku obnoveny. Je to výmluvné církevní gesto, kterým jsem postavil pod ochranou Panny Marie velkou „sít“ farností do služeb společenství a misie. Ve svatyni jsem pak prožil okamžiky radostného bratrství s rakouskými biskupy a benediktinskou komunitou. Setkal jsem se s kněžími, s biskupy, jáhny a seminaristy a s nimi jsem slavil nešpory. Duchovně spojení s Marií velebili jsme Pána za pokornou obětavost tolika mužů a žen, kteří se svěřili milosrdenství a zasvětili službě Bohu. Tyto osoby i přes svou lidskou omezenost, a právě ve své prostotě a pokoře svého lidství usilují nabízet všem odlesk Boží dobroty a krásy tím, že následují Ježíše v chudobě, čistotě a poslušnosti, třech slibech, které dobře pochopili v jejich autentickém významu christologickém, nikoliv individualistickém, nýbrž uvědomělem a církevním.

Sine dominico non possumus

V neděli ráno jsem celebroidl slavnou Eucharistii v katedrále svatého Štěpána ve Vídni. V homilii jsem chtěl zvláštním způsobem prohloubit význam a hodnotu neděle na podporu hnutí „Aliance na ochranu volné neděle“. K tomuto hnutí se stále připojují také

Pokračování na str. 11

Hojnost a nouze

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

„Nedají se přesvědčit,
ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“

Tato závěrečná věta dnešního Ježíšova podobenství je vážným varováním před stavem zatvrzelosti, ze které není východiska. Nechceš-li, aby platila o tobě, a chceš se zmocnit věčného života, k němuž jsi byl povolán, využij dnešního setkání s Pánem k upřímnému zamyšlení, zda svým životem dobře bojuješ pro víru. Jednou z nástrah, která způsobuje překrucování a poskvřňování nauky, kterou jsi přijal od Pána, jsou nejen falešní proroci, ale také domýšlivá lehkomyšlnost, která se rodí z hojnosti a pohodlí. Připrav se modlitbou a usebraností, abys vyslechl Ježíšovo slovo s opravdovým užitekem. Přivádí tě do domu jednoho bohatce.

Vidíš z jeho líčení, jak propastné mohou být rozdíly v podmínkách, ve kterých žijí lidé na tomto světě. Ježíšův velice stručně, ale výstižně načrtnutý obraz dodnes nic neztratil na své aktuálnosti, naopak, co je zde představeno jako ojedinělý osud dvou lidských bytostí, nabývá v dnešní době nebývalých rozměrů. Propastný rozdíl mezi bohatcem a Lazarem není básnická nadsázka z biblických dob, ale drastická skutečnost současnosti. Přes všechno vychvalovaný pokrok platí dnes více než jindy Ježíšova slova: *Chudé máte vždycky mezi sebou.*⁽¹⁾ Ne jeden, ale miliony Lazarů by s povděkem přijaly alespoň něco z toho, co se z bohatých stolů odnáší do odpadu. Jestliže se tato skutečnost stala už takovou samozřejmostí, že nikoho ani nepřekvapuje, pak je třeba se stejnou samozřejmostí vzít na vědomí další část příběhu o tom, jak smrt radikálně změní postavení Ježíšových protagonistů. Tento úplný zvrat pokládá Pán za tak logický a samozřejmý, že v tomto případě vynechal jakoukoliv zmínku o osobním soudu.

Vzpomeň si na nepřijemný pocit, který tě zachvátil při pohledu na Lazarovo zubožené tělo, které je takřka v rozkladu. Kolik tě to stojí úsilí, chceš-li se na něho podívat pohledem alespoň trochu podobným tomu, jakým na něho shlíží spravedlivý Bůh, když pro něho posílá vznešené andělské posly od svého trůnu!

A zavřený boháč? Co vlastně udělal tak zlého, že se ocitá nekompromisně v místě věčného zatracení? Je to tak hříšné mít všechno hojnost a žít v nadbytku? Tento dříve tak bohatý nešťastník sám sebe odsuzuje tím,

jak nyní žebra o kapičku vody. Tak maličko by mu nyní stačilo v jeho nevýslovném strádání, aby se mohl cítit alespoň o trošičku lépe! Čím to, že na to vůbec nepomyslel, dokud byl v jiném postavení, když vidal u svých dveří člověka tak nuzného a ubohého, že mu posloužili jen psi?

Do *místa muk* se dostanou nejen ti, kteří se za svého života nepřestali dopouštět zlého, ale i ti, kteří za svého života nezačali konat to, co je dobré. Ježíšova útěchuplná a slibná zvěst pro chudé je současně vážnou výstrahou pro ty, kteří oplývají veškerou hojností, jen ne dobrotivou láskou a slitovností. Má-li se dostat spravedlnosti těm prvním, musí se dostat stejné spravedlnosti i těm druhým. Mezi jedněmi i druhými je ovšem *nepřekročitelná propast*.

Ten, kdo mnoho vlastní, snadno upadne do omylu, že si může mnoho dovolovat. Kde se nejvíce *překrucuje a poskvřňuje nauka*? V zemích, které si zakládají na svém blahobytu. Především ti, kteří *žijí zpučně na Sióně a bezstarostně na samařské hoře, kteří si hoví na divanech a jedí vybraná masa*, nejenže se netrápí pro *zkázu ubožáků*, ale jsou to právě oni, kteří nejvíce překrucují a poskvřňují Boží slovo, utvářejí si je ke svému obrazu, aby si ospravedlnili svůj nespravedlivý způsob života a zdůvodnili oprávněnost svého blahobytu. Sami pro sebe nárokují tu nejvyšší Boží shovívavost, ale pro chudáka nemají nejmenší pochopení.

Dobře uvaž slova, která o nich pronášá Pán ústy Abraháma: *Jestliže neposlouchají proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých*. To je ovšem stav největší duchovní bída. Nechtějí vůbec naslouchat, protože nemají zájem dát se přesvědčit. Jsou a sami chtějí zůstat slepi ke skutečnosti, že jejich duše je pokryta ohavnějšími ranami, než jakými strádalo Lazarovo tělo.

Ty však ani kolem nich nechod' netečně jako kdysi boháč kolem žebračka u svých dveří. Boj se situace, že by sis mohl hovět v Božím domě, a neměl účinný soucit jak s tělesnou, tak s duchovní svrchovanou nouzí všude kolem sebe. Nepřejídej se samolibě svou domnělou duchovností, povstaň a vyjdi včas ze svých síní ošetřovat rány, podávat hladovým štědrě chléb a nápoj, dokud je ještě čas, abys neskončil mezi *vyhnanci, kteří půjdou do zajetí*.

Hospodine, který *otevíváš oči slepým, vysvobod' mě z každého sobectví!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 14,7

⁽²⁾ srov. resp. žalm 145

Liturgická čtení

1. čtení – Am 6,1a.4-7

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpučně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jidají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jáсот povalečů!“

2. čtení – 1 Tim 6,11-16

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Pontiem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizují: Uchovej nauku bez poskvřny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

Evangelium – Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebraček – jmenoval se Lazar – plný vředů, a rád by utiřil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebraček umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl z dálky Abraháma a v jeho náruči Lazara. A zvolal: ‚Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.‘ Abrahám však odpověděl: ‚Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.‘ Boháč řekl: ‚Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.‘ Abrahám odpověděl: ‚Mají Mojžíše a proroky, ať je uposlechnou!‘ On však odporoval: ‚Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.‘ Odpověděl mu: ‚Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘“

Ve dnech 28.–30. září 2007 probíhají ve Fryštáku velké oslavy české salesiánské rodiny. Na svátek svatého Václava je tomu 80 let, kdy z italského salesiánského ústavu v Perose Argentíně se vrátili do vlasti první čeští salesiáni a jejich chovanci, aby se natrvalo usadili ve Fryštáku u Holešova (dnes Fryštáku u Zlína). V tomto malém městečku se uvolnila budova, kterou opustily sestry Navštívení Panny Marie a odstěhovaly se do Přerova-Šíravy, a tato budova byla vybrána jako jedna ze tří možností pro nastávající kolébku českého salesiánského díla. Byl to výsledek nevšední obětavosti a houževnatosti ctihodného služebníka Božího Dona Ignáce Stuchlého, jeho spolupracovníků a příznivců salesiánského díla v Československu, mezi kterými je třeba na prvním místě jmenovat Mons. Augustina Štancla a P. Karla Metoděje Klementa. Ale všechno jejich úsilí by nemohlo dosáhnout svého cíle, kdyby nebylo doslova zázračné pomoci Panny Marie Pomocnice a svatého Jana Boska. P. Klement, který pak krátce po příchodu salesiánů ustoupil do ústraní a uchýlil se do břevnovského benediktinského kláštera, to výstižně vyjádřil v dopise, který napsal tehdejšímu klerikovi Štěpánu Trochtovi: „Mám jednu myšlenku, když se probírám několika listy českého salesiánského letáku: že založení českého salesiánského díla v Itálii, jeho udržení v strašlivých okolnostech a jeho konečné šťastné přenesení na Moravu je jedním z největších zázraků Dona Boska a jeho Nejsvětější Ausiliatrice. A tohoto zázraku smím být tichým svědkem.“

Výprava první české salesiánské rodiny přijela v noci 27. září 1927 do Břeclavi, kde je čekal Don Stuchlý, a v ranních hodinách dorazila do Fryštáku. Zde je čekali Mons. Štancl a salesiánský inspektor z Jugoslávie Stanislav Plywaczyk. Ve farním

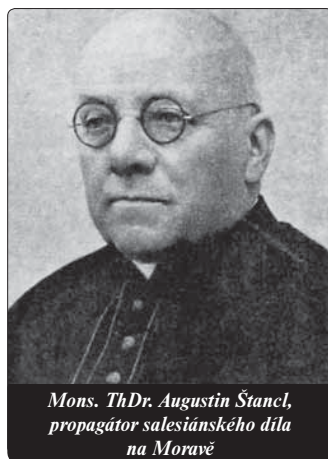
Stalo se před 80 lety

kostele slavil za velké účasti věřících „hrubou mši svatou,“ při které Mons. Štancl kázal. Pak všichni poobědvali chudobný „slavnostní“ oběd, který uvařil P. Šiška, a každý se ubytoval, jak to šlo. Někteří se museli zatím spokojit s holou slaměnou podestýlkou.

Dílo začínalo doslova z ničeho a s prázdnou pokladnou. Slova P. Klementa o zázračném počátku byla navýsost pravdivá. Chybělo prakticky všechno. Nábytek, učebnice, prostředky na potraviny. Ale vždy se v pravou chvíli našli potřební dobrodinci. Patřila mezi ně i Matice cyrilometodějská v Olomouci. První klerici, kteří měli za sebou jen maturitu, se stali obratem učitelé na tomto novém soukromém „gymnáziu“. První školní rok bylo žáků 52, ale postupně jich přibývalo, takže nakonec naplnili kapacitu budovy, která mohla pojmout až 100 chovanců, rozdělených do pěti prvních gymnaziálních tříd. Tak se stal první český salesiánský dům líhni početné budoucí salesiánské rodiny.

Duch a denní řád, který si tyto pionýři s sebou přivezli, zůstal pro ústav charakteristický a určující i pro všechna další léta. Na chudobu a odříkání byli už zvyklí z Perosy Argentiny, kde zdaleka neměli na růžích ustláno, a jejich chudobu, skromnost,

kázeň a pili zcela spontánně přijímali i ti, kteří rok po roku nastupovali do českého salesiánského mateřince. Přijímat tuto chudobu, skromnost a kázeň by však bylo těžko možné, kdyby zde nebyl současně také duch hluboké zbožnosti a opravdové křesťanské radosti a lásky, která pramenila z Don Boskova rodného ducha.

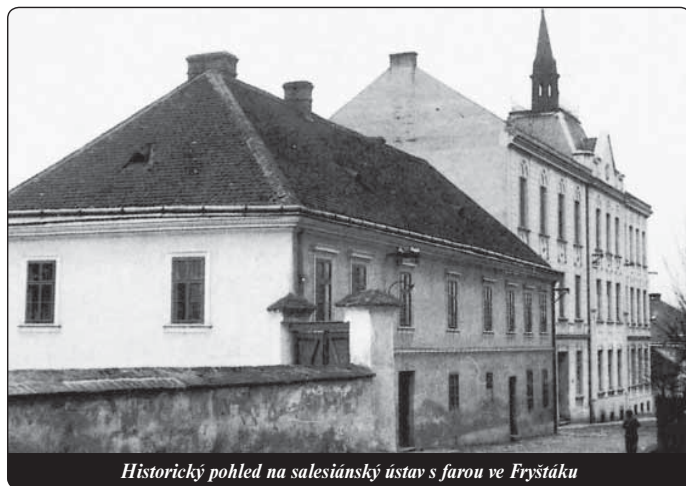

Mons. ThDr. Augustin Štancl, propagátor salesiánského díla na Moravě

V jakých podmínkách tedy vyrůstaly první salesiánské generace v legendárním Fryštáku? Můžeme si o tom udělat určitou představu, když si přiblížíme snímek jednoho všedního dne.

Všichni chlapci spali v několika velkých společných ložnicích spolu se svými představenými, kterým říkali „asistenti“. Ti měli ve společné ložnici postaráno o své soukromí tak, že jejich lůžko v koutě bylo opatřeno tyčemi, na kterých byl plá-

těný závěs. Dvacet minut před společným budičkem je přišel tiše probudit koadjutor, aby pak v šest hodin už byli připraveni pozdravit všechny chlapce hlasitým a radostným: „Benedicamus Domino“ – „Dobrořečme Pánu.“ Pro osobní hygienu sloužil v suterénu dlouhý žlab, nad kterým byla řada kohoutků, ze kterých tekla v zimě v létě studená voda. V půl sedmé již byli všichni v kapli. Ranní pobožnost trvala tři čtvrtě hodiny. Všichni se kromě běžných modliteb modlili růženec, litanie loretánské, Veni Creator Spiritus a žalm De profundis za zemřelého. Kněz přítom sloužil tichou mši svatou, při které takřka všichni přistoupili ke svatému přijímání. Pak se všichni odebrali do svých studoven, kde měli dva a dva svou lavici se všemi svými školními pomůckami. Následovala hodina přípravy na vyučování, která probíhala v naprostém tichu neboli „silenciu“. V 8.15 byla snídaně, která byla stále stejná: dva krajíčky suchého chleba a hrnek bílé kávy. Po snídani se všichni dali do práce podle rozdělovníku. Jedni škrábali brambory, jiní mokřými pilinami zametali chodby, studovny či ložnice. Od devíti do dvanácti probíhalo dopolední vyučování. Následoval oběd a po něm společná hlučná hodinová rekreace na dvoře, při které se hrály poutavé a rušné společné hry, kterých se samozřejmě účastnili i představení. Klerici a kněží nosili celý den i při hrách a sportu černou kleriku. Před odpoledním vyučováním bylo opět tiché studium a pak další dvě vyučovací hodiny. V 16 hodin byla svačina. Ta se nekonala v jídelně, ale na chodbě, protože spočívala jen ze dvou krajíčků suchého chleba. Až do 17 hodin pak trvala odpolední přestávka, ve které se pěstovala zájmová činnost, především se hoši učili hře na hudební nástroje. Ústav měl záhy svou dechovou kapelu. Kdo nehrál, mohl běhat venku. Pak se opět všichni vrátili do studo-

Historický pohled na salesiánský ústav s farou ve Fryštáku

ven, aby dvě a půl hodiny s malou přestávkou pilně studovali. Poslední půl hodinu si mohli také číst nebo psát dopisy. Následovalo svátostné požehnání v kapli a po něm skromná večeře. Po večeři byla klidná večerní rekreace, při které se chlapci ve skupinkách a v srdečném rozhovoru procházeli na dvoře nebo po chodbách se svými asistenty a představenými. Společná večerní modlitba se konala mimo kapli na chodbě nebo venku před sochou Panny Marie a končila „večerním slůvkem“, krátkou myšlenkou ředitele nebo jiného kněze na dobrou noc. Pak následoval odpočinek v mlčení, které trvalo až do příští snídaně. V neděli byla kromě obvyklé tiché ranní mše svaté dopoledne ještě druhá slavná mše svatá s gregoriánským zpěvem a odpoledne slavné latinské nešpory. Skupinová vycházka do přírody byla na programu ve středu odpoledne. Chlapci trávili v ústavu celý školní rok, nejezdili domů ani o vánočních svátcích. Nikdy sami z ústavu nikam nevycházel. Žili vlastně od svého příchodu jako v řeholi, a to „přísnější“, než jaká dnes panuje v kněžských seminářích. Dvakrát ročně prověřovali jejich školní znalosti přísní profesori na kroměřížském arcibiskupském gymnáziu.

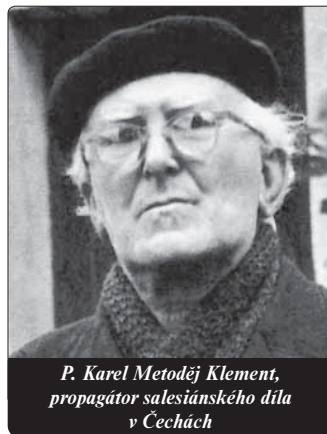
Těžko si představit, jak by do takových podmínek nastupovala dnešní mladá generace. Je jistě možno namítnout, že je už jiná doba a podmínky se změnily. Jistě, poměry se změnily, ale Bůh je stále týž a nikdo nemůže upřít, že se na život těchto mladých „řeholníků“ díval s velkým zalíbením. To se projevovalo dvojným způsobem: ačkoliv to byli vesměs chlapci z chudých rodin, na které rodiče přispívali částkou pouhých 100 Kč měsíčně, nakonec jim nic podstatného nescházelo a vždy se našli dobrodinci, kteří podpořili finančně Boží dílo. Ale ještě výrazněji dával Bůh své zalíbení najevo tím, že probouzel a posílal do Fryštá-

Salesiánský ústav v Perose Argentíně (severní Itálie) sloužil českému salesiánskému dílu v letech 1924–1928

ku stále četná povolání pro tento „strohý“, ale bohumilý způsob života, který pravou radost nachází nikoliv v dostatku a pohodlí, ale v radostném odříkání z lásky k Bohu a k bližním a srdečném rodinném prostředí. „Úmrtnost“ byla obdivuhodně malá. A tak z této požehnané líhně vycházel rok co rok slušný houf nových budoucích salesiánů, kteří pak plnili rychle vyrůstající domy v Praze, Ostravě, Brně, Pardubicích, kde požehnaně působili na vinici Páně. Mladá česká kongregace odchovala před komunistickým vpádem české katolické církvi kromě více než dvou set kněží dokonce biskupa a kardinála. Tato exploze salesiánského díla byla opravdu obdivuhodná. Na to nesmíme zapomínat. Jestliže máme tak dobře ověřeno, co se Bohu líbí, co tak rád vidí a podporuje, marně bychom hledali něco jiného. Komunistická diktatura bohužel na dlouho neblaze přerušila toto požehnané „samoplození“, ve kterém se duch zakladatele tak úspěšně předával takřka z ročníku na ročník. „Kniha víry, naděje a lásky“ Marie Rúth Křížkové popisuje zrod, vývoj a ducha českého salesiánského díla před osmdesáti lety tak výstižně a věrně, jako by ho autorka sama prožila. Tato vzácná kniha by měla být trvalou povin-

ku stále četnou všech současných i budoucích českých salesiánů. Vřele ji doporučujeme i všem našim čtenářům nejen jako poutavou a povzbuzující četbu, ale také jako podnět k vroucí modlitbě za současnou salesiánskou rodinu, aby vždy hledala ve víře, naději a lásce to, co se nejvíce líbí Bohu.

P. Karel Metoděj Klement, propagátor salesiánského díla v Čechách

Je také třeba ustavičně děkovat Bohu především za osobnost zakladatele českého salesiánského díla, sluhy Božího Dona Ignáce Stuchlého. Pomník, který mu byl letos konečně odhalen u fryštáckého ústavu, kež je nejen výrazem vděčnosti a uznání, ale také vnějším symbolem trvalého živého pomníku jeho ducha a ducha zakladatele sv. Jana Boska v současných i v budoucích dědicích jejich práce a díla.

-lš-

BOHATÉ PLODY SETKÁNÍ V LORETU

Po setkání se Svatým otcem v Loretu shromáždily se i v pondělí 2. září statisíce mladých k setkání s arcibiskupem Stanislavem Rylkem z papežské rady pro laiky a s dalšími biskupy. Když vedoucí setkání vyzvali, aby povstali ti, kteří po tomto setkání cítí povolání k duchovnímu stavu, přihlásilo se 2000 mladých mužů a 1200 žen, kteří chtějí zcela následovat Krista. Tato připravenost mladých lidí svědčí o tom, že v mnoha rodinách dále existuje účinné předávání víry. Australský kardinál Pell, který byl rovněž přítomen, byl setkáním nadšen a rozhodl se pořádat ve své diecézi podobná přípravná setkání na Světový den mládeže v roce 2008.

ŠPANĚLSKO

Biskup Antonio Dorado z Malagy si stěžoval, že si lidé stále méně váží hodnot evangelia a nežijí podle nich. Aby čelila této „náboženské lhostejnosti“, musí Církev zintenzivnit evangelizaci. Je třeba znovu zapojit nepraktikující do církevního života a hledat cestu k nevěřícím.

ODŠKODNĚ

Biskupství v San Diegu zaplatí obětem pohlavních zneužití nezletilých svými duchovními 200 milionů dolarů, tj. 1,4 mil. za každý jednotlivý případ. Soudní jednání v této věci trvalo 4 roky. Nyní konečně došlo k dohodě.

POKÁNÍ ARGENTINSKÉ CÍRKVE

Argentinstí duchovní litují chování Církve v době vojenské diktatury. Argentinský tisk cituje slova jednoho kněze, který vypoovídá jako svědek v procesu proti vojenskému duchovnímu Christianu von Wernich. Na porušování lidských práv a lidské důstojnosti reagovala Církev jen mlčením. Wernich se podílel na mučení a únosech i sedmi vraždách. Biskupská konference řekla, že již v roce 2000 se omlouvala za své jednání.

Nebeská liturgie je předobrazem pozemské liturgie.

A pozemská liturgie je obraz nebeské liturgie, obraz chvály, kterou andělé vzdávají v nebi Bohu. V tomto smyslu učí II. vatikánský koncil:

Pozemská liturgie nám poskytuje něco jako předchuť účasti na liturgii nebeské. Ta se slaví ve svatém městě Jeruzalémě, k němuž směřujeme jako pouťníci; tam sedí Kristus po Boží pravici a vykonává službu ve svatyni, v pravém stánku. V pozemské liturgii zpíváme s celým množstvím nebeských zástupů chvalozpěv slávy Pánu a ctíme památku svatých v naději na podíl a společenství s nimi. Očekáváme Spasitele, našeho Pána Ježíše Krista, až se ukáže jako náš život a my se s ním ukážeme ve slávě (SC 8; srov. KKC 1090).

V každé liturgické slavnosti, v každé svátosti, která se uděluje a slaví, setkáváme se se samotným Pánem, a to s Tím, který byl slíben apoštolům: *Uvidíte nebesa otevřená a andělé, jak vystupují a sestupují na Syna člověka (Jan 1,51).*

Pokaždé, když jdeme na mši svatou, připomínáme si živě Církve svatou a svaté anděly: *Vystupuješ na horu Sión, do města žitého Boha (Žid 1,22).*

Svatý Jan Zlatouústý znovu a znovu pocítoval nezbytnost poukazovat na nadpřirozený a zázračný charakter liturgie:

Představ si, mezi jaké kůry vstupuješ. Ve schránce těla (tzn. pokud přebýváme na zemi) stal ses hoden oslavovat Pána spolu s nebeskými mocnostmi. Andělé obklopují kněze. Celý chrám a oltář jsou naplněny nebeskými mocnostmi, aby uctívaly Toho, který je přítomen na oltáři. To je královský stůl. Andělé obsluhují u tabule. Sám Pán je přítomen. (J. Danielou, Poslání andělů)

A dále:

Uvaž, v jaké jsi společnosti a s kým máš tu čest vzývat Boha: s cheruby! Nikdo ať tyto svaté a tajemné zpěvy nezpívá leda-

Pozemská a nebeská liturgie

byle. Nikdo ať neulpí na pozemském smýšlení, nýbrž osvobozen od pozemských věcí a zcela přemístěn do nebe, jako by stál sám vedle trůnu Boží slávy, tak ať zpívá se serafy tu nejvyšší chválu Boží slávy a velebnosti! (tamt.)

Svatý Leonard de Porto Maurizio řekl: *Proč nevnímáte přítomnost andělů, kteří sestupují z nebe pokaždé, když se slaví mše svatá, a stojí kolem oltáře, aby se klaněli a přimlouvali za nás? (tamt.)*

Zvláštním způsobem upozorňuje věřící na přítomnost andělů východní obřad ve vstupní modlitbě: *Přikaz tedy, ať s naším vstupem vejdou i svatí andělé, aby s námi konali tuto službu a spolu s námi oslavovali tvou dobrotu. Neboť tobě náleží všechna sláva a čest a klanění, Otci, Synu*

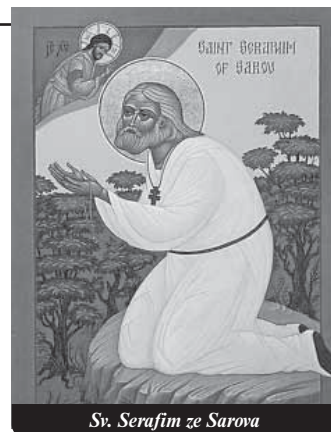
i Svatému Duchu nyní i vždycky, až na věky věků.

Svatá Hildegarda z Bingen popisuje následující pohled na mši svatou:

Když nyní kněz, oděn posvátnými rouchy, přistoupil k oltáři, aby slavil božská tajemství, padla z nebe náhle jasná zář světla. Andělé sestoupili a světlo zaplavilo oltář. Tak to zůstalo, dokud na konci svatě oběti se kněz nevzdálil od oltáře (Scivias 11,6).

Svatý Serafim ze Sarova takto popisuje svou jáhenskou dobu:

Ve své radosti, kterou v tu dobu nic nerušilo, zapomínal jsem u oltáře na svět. Čas, který jsem trávil u oltáře Páně, byl jen jas a světlo. Občas jsem viděl anděly po boku kněze a jáhna, jak jim přísluhují. Mohl jsem slyšet i jejich zpěvy,

Sv. Serafim ze Sarova

nadpozemskou hudbu, kterou se zde na zemi nic nepodobá...

Jednou na Zelený čtvrtek jsem slavil mši svatou s Paterem Pachomiem. Náhle jsem viděl z nebe sestupovat zářící světlo a v tomto světle se zjevil Pán Ježíš Kristus jako Syn člověka, obklopený anděly a archanděly, serafy a cheruby jako rojem včel. Kristus pozvedl své paže a požehnal nám, kteří jsme sloužili u oltáře, i všemu lidu. (Holböck, Spojení s anděly a svatými)

Svatý Sergius z Radoneše slavil jednoho dne mši svatou. Isakij, zbožný muž, viděl během liturgie krásnou zářící postavu po boku svatého Sergia. Nejdříve si myslel, že je to průvodce knížete Vladimíra, který byl v těch dnech v klášteře na návštěvě. Po mši svaté se zeptal sv. Sergia, kdo byl ten muž, který ihned po mši svaté zmizel. Sergius odpověděl:

Ten, koho jsi viděl, byl Boží anděl; a já nehodný jsem sloužil podle Božího úradku nejen dnes, nýbrž vždy spolu s ním. Ale dokud budu na živu, nikomu o tom neříkej! (tamt.)

Logickou úvahu představuje Michael Müller ve svém díle o mši svaté:

»V evangeliu svatého Lukáše čteme, že archanděl Gabriel se zjevil knězi Zachariášovi, když přinášel v jeruzalémském chrámě kadidlovou obět Nejvyššímu. Anděl mu řekl: „Neboj se, Zachariáši, tvá modlitba byla vyslyšena. Tvoje žena Alžběta porodí syna a dáš mu jméno Jan“ (Lk 1,13).

V Knize soudců čteme, že anděl byl přítomen, když Geleon přinášel Pánu oběť: *Anděl Páně vstáhl hůl, kterou dr-*

MÍSTO PIERA NASTOUPÍ GUIDO

Dosavadního papežského ceremoniáře arcibiskupa Piera Mariniho nahradí v této funkci Mons. Guido Marini. Piero Marini převezme po kardinálu Tomkovi úřad předsedy papežského výboru pro eucharistické kongresy.

Arcibiskup Piero Marini vykonával funkci papežského ceremoniáře 20 let. Je to bývalý sekretář arcibiskupa Bugniniho, který byl hnací silou liturgické reformy v 60. a 70. letech minulého století a byl „hlavním režisérem“ velkých mešních slavností za pontifikátu Jana Pavla II. Jeho cílem bylo vyhovět co nejvíce požadavkům mediální podívané. Byl také autorem nových pohřebních a volebních obřadů Petrova nástupce.

Nový papežský ceremoniář má 46 let a pochází z Janova. Byl ceremoniářem kardinálů Canestriho, Tettamanziho a současného arcibiskupa Angela Bagmasca, předsedy italské biskupské konference.

-zenit-

žel v ruce, a dotkl se jeho hrotem masa a chlebu. Tu vzplanul oheň a strávil maso i chleby (srov. Sd 6,21).

Když se Abrahám chystal, aby na příkaz Hospodina obětoval svého syna, byl přítomen anděl a zabránil Abrahamovi usmrtit svého syna, pomohl mu najít obětní zvíře, které mohl obětovat Bohu místo něho (srov. Gn 22,11-13).

Z toho vyvozuje autor tento závěr:

Když Bůh tehdy posílal své anděly, aby byli přítomni při každé oběti, která byla předobrazem mše svaté, můžeme si být jisti, že je posílá i nyní, aby asistovali knězi, aby mši svatou slavil zbožně, a také lidu, aby slavil spolu mši svatou s potřebnou úctou a úžasem. (M. Müller, The Holy sacrifice of the Mass, 369)

Již papež Řehoř Veliký konstatoval totéž:

Kdo z věřících by mohl pochybovat, že právě v hodinu oběti se na hlas kněze zvedá nebe, že k tomuto tajemství sestupují andělské kůry, že se spojuje nebe se zemí a viditelné i neviditelné se sjednocuje? (Řehoř Veliký, Dialogy, IV, 58, BKV 2. sv. 3, 270)

Vezměme si tato svědectví svatých o přítomnosti andělů k srdci a prosme svaté anděly, aby nám pomáhali účastnit se liturgie s úctou a zbožností.

Z -sks- 34/2007 přeložil -lš-

Zjevení svatého Michaela archanděla

Z historie je známo několik případů zjevení sv. Michaela

První tři zjevení se uskutečnila na konci 5. století v pohoří Gargano, přesněji řečeno na hoře Drion mezi lety 490-493. Dnes se toto místo jmenuje Monte di San Angelo v Puglii.

První zjevení se uskutečnilo v roce 490. Bohatému vlastníkovi ze Siponta Elvio Emanuelovi se ztratil nejlepší býk z jeho stáda. Po dlouhém hledání ho našel v těžce přístupné jeskyni. Jeskyně byla dříve zasvěcena pohan-skému bohu Mitrovi.

Vůbec se mu nepodařilo přiblížit se ke zvířeti. Něco mu bránilo vstoupit dovnitř a býk odmítal vyjít ven. Elvia zachvátit hněv a chtěl býka zabít šípem ze svého luku. Ale šíp se obrátil nazpět a zranil Elvia do nohy. Elvio tedy znovu volal býka, ale ten nevyšel. Náhle se v jeskyni objevilo silné světlo v barvě duhy. Elvio se domníval, že jde o dábelské zjevení, a odešel k místnímu biskupovi Lorenzo Maioranovi. Ten nevěnoval záležitosti velkou pozornost, ale nařídil Elviovi, aby se tři dny modlil. Třetího dne 8. května 490 se biskupovi ve snu zjevil sv. archanděl Michael. Představil se a řekl, že stále prodlévá v Boží přítomnosti: „Jeskyni jsem si vyvolil a je zasvěcena mně. Nesmí se zde již prolévat krev zvířat.

To, oč zde budete prosit, obdržíte. Proto vystupte na horu

a zasvěťte jeskyni křesťanskému kultu.“

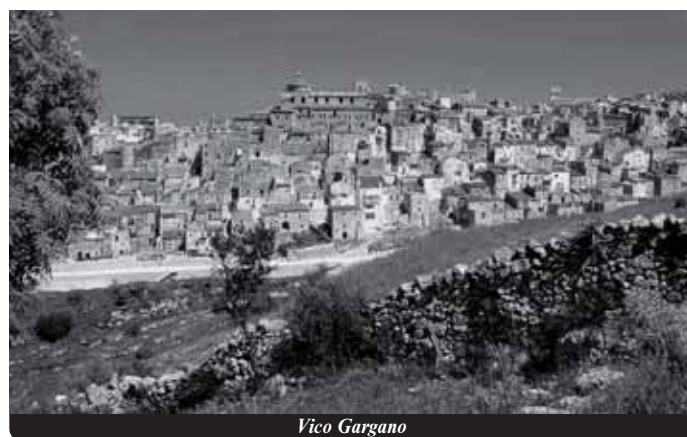
Biskup shromáždil lid a vydal se v procesi k jeskyni. Podle lidové tradice však jeskyni nenašli.

Monte di San Angelo

Za dva roky nato Odoakrovi barbarští žoldáci obléhali Siponto. Dali městu lhůtu tři dny. Biskup nařídil, aby se konalo pokání a modlitby k sv. Michaelu. Ten se zjevil biskupovi ve snu a slíbil mu pomoc. Ráno v deset hodin se strhla divoká bouře, která pískem a kroupami tak zaútočila na obléhající žoldáky, že se dali na útek a zanechali obléhání. Biskup pak zorganizoval novou pouť na horu Svatého Anděla v Puglii.

Biskup Lorenzo tedy uvěřil ve zjevení sv. Michaela a obdržel od papeže Gelasia I. povolení jeskyni posvětit. Ale archanděl měl jiné záměry. Zjevil se

Vico Gargano

opět biskupovi a řekl mu: „Není třeba, abyste jeskyni světili. Posvětil jsem ji svou přítomností. Vstup tam a s mou pomocí zahaj modlitby a slav svatou obět. Ukázu ti, jak já sám jsem toto místo posvětil.“

Biskup Lorenzo se tam odebral ještě se sedmi dalšími biskupy a četným klérem. Bylo to 29. září 493 a bylo velké vedro. Přiletěli dva orli a roztáhli nad biskupy křídla a chránili je před slunečním žářem. Další div se stal nahoře. Když tam došli, našli tam již vybudovaný, rudou pokrývkou přikrytý oltář, na kterém se tyčil dřevěný kříž.

Archanděl Michael popsal znamení, že je to jeskyně, kterou posvětil. Tímto znamením byla vytlačena stopa dětské nožičky.

Biskupovi pak zůstal úkol postavit u vstupu do jeskyně chrám, který dodnes stojí.

Archanděl Michael se zde zjevil ještě jednou, a to v roce 1656. Tehdy řádil mezi italským obyvatelstvem mor. Biskup Alfonso Puccinelli nařídil püst a modlitby k sv. Michaelovi a položil k jeho soše písemnou prosbu jménem všeho místního obyvatelstva. 25. září, když se v jednom pokoji biskupského paláce modlil, pocítil země-třesení a zjevil se mu. sv. Michael v záři světla všech duhových barev. Řekl mu: „Jsem archanděl Michael. Kdokoliv si vezme k sobě kámen z této jeskyně, bude od moru uzdraven. Požehnej kameny a vyryj do nich kříž a iniciály mého jména AM.“ Biskup uposlechl a mor velice brzy ustal. Biskup dal do podstavce sochy vytesat tento nápis: „Knížeti andělů, vítězi nad morem, patronu a ochránci na věčnou památku z vděčnosti Alfonso Puccinelli 1656.“

Castello Malafrente, farář u svatého Michaela

Na základě soudního spisu je možno poznat souhrnné andělské poselství a zázračnou revoluční sílu andělské vůle, která je výrazem vůle Boží. Andělé ji nazývali „mladičkou pannou, Boží dcerou“. Tato dívka ztělesnila ve svém hrdinském životě anděly tlumočenou Boží vůli, které však církevní hierarchie nechtěla naslouchat.

Znamení

Ve svých třinácti letech jsem slyšela Hlas, kterým Bůh řídil mé jednání. Poprvé jsem měla z toho velký strach. Slyšela jsem ten Hlas v poledne, v létě, v zahradě mého otce. Slyšela jsem Hlas, který přicházel zprava... Vždy byla přítomná také záře. Světlo přicházelo ze stejné strany jako Hlas a bylo obyčejně velice silné. Když jsem pak byla později ve Francii, slyšela jsem tento Hlas velice často. Domnívala jsem se, že je správné tomuto Hlasu naslouchat. Myslím, že mi ho posílal Bůh. Když jsem ho slyšela třikrát, pochopila jsem, že je to hlas anděla. ... Rozuměla jsem mu vždy. Říkal mi, abych byla hodná a chodila do kostela. Řekl mi, že je nutné, abych já, Jana, šla do Francie.

Dvakrát nebo třikrát mi říkal každý týden, že mám odejít... Aby můj otec nic nevěděl o mém odjezdu... Říkal mi, abych odjela do Francie, a já jsem už nemohla zůstat tam, kde jsem byla. Říkal mi, abych osvobodila obsazený Orléans. Abych šla a vyhledala Roberta Baudricourta ve Vaucouleurs, kapitána na cvičišti, aby mi dal lidi, kteří by mě doprovodili. ... Odpověděla jsem, že jsem dívka, která neumí jezdit na koni ani bojovat... Pak jsem řekla svému strýci, že mám jít do Vaucouleurs. Doprovodil mě tam. Poznala jsem Roberta Baudricourta, ačkoliv jsem ho nikdy v životě neviděla. Byl to můj Hlas, který mi řekl, že je to on... Dvakrát mě poslal pryč. Potřetí mi dal lidi. Hlas mi řekl,

Jana z Arku a sv. archanděl Michael

Jana z Arku (1412-1431), svěřice, mučednice a patronka Francie, byla prostá venkovanka, když na zvláštní vnučnutí opustila rodný dům, aby se stala vojáčkem a osvobodila Francii od anglických agresorů. Byla pak obviněna z bludařství a zemřela na hranici po velkém soudním procesu.

co jim mám říct. Hrabě z Loreny poručil, aby mě přivedli k němu. Šla jsem tam. Zeptal se mě, zda se uzdraví, byl totiž nemocen. Odpověděla jsem, že to nevím. Řekla jsem mu něco o své cestě. Žádala jsem ho, aby šel se mnou do Francie jeho syn a další lidé, že se budu modlit za jeho uzdravení. Šla jsem k němu s jedním lékařem a vrátila jsem se do Vaucouleurs... Když jsem přišla do Saint-Urbain, spala jsem v opatství. Byla jsem oblečena jako muž. Baudricourt mi dal meč... Doprovázel mě jeden panoš a čtyři muži ve zbrani. Došla jsem do Auxerre. Účastnila jsem se mše v katedrále. V té době mě Hlasy často navštěvovaly...

Jeden anděl byl poslán od Boha, aby dal znamení králi. Několikrát jsem poděkovala našemu Pánu. Moji vyšetřovatelé mě přestali mučit, když viděli znamení.

Když král a také ti, kteří byli kolem, viděli znamení a také anděla, který ho přinesl, zeptala jsem se krále, zda mu to postačí. Řekl, že ano. Odešla jsem tedy a zašla jsem do malé kaple v blízkosti a slyšela jsem, že po-

Sv. Jana z Arku a archanděl Michael

té, co jsem odešla, více než třicet lidí mohlo vidět znamení. Bylo to z lásky ke mně, že Bůh dovolil, aby po mém odchodu viděli znamení a přestali mě vyslyšet.

Sv. Jana z Arku

Anděl řekl králi, aby mě nechal splnit úkol, že zemř z toho bude mít prospěch. Byl to stále týž anděl! Nikdy mě neopustil... jeho posilu jsem dostávala denně skrze svatou Kateřinu a svatou Markétu... Již od první chvíle, kdy jsem zaslechla Hlas, složila jsem Bohu slib čistoty po celou dobu, kterou bude chtít... Měla jsem třináct let. Když se mi zjeví, líbala jsem zemi, kde se jí dotkli, tak, že jsem si lehla tvář k zemi. Procházejí často mezi lidmi, ale nikdo je nevidí. Já jsem je viděla uprostřed lidí mnohokrát... Když se ke mně obrací, říkají mi „mladička panna, dcera Boží“ ...

Znamení bylo toto: anděl přinesl králi korunu a oznámil mu, že znovu získá francouzské království s Boží pomocí skrze moje dílo. Řekl mi, aby mi dal možnost splnit mé poslání, tedy dal mi k tomu ozbrojené muže. Protože jinak je daleko den jeho korunovace. ... Koruna byla dána arcibiskupovi z Remeše. Myslím, že v přítomnosti krále. Arcibiskup ji vzal a dal ji králi. By-

la jsem u toho. Nyní je uschována v královské pokladnici. Zdá se mi, že to bylo v březnu nebo v dubnu, uplynuly již tři roky. Bylo to po Velikonocích. Koruna byla z ryzího zlata. Byla tak drahocenná, že nedokážu říct její cenu. ... Měla říct, že král bude mít vládu nad celou Francií.

Anděl přišel shůry jako vyslanec našeho Pána. Vstoupil dveřmi do komnaty. Když přišel před krále, poklonil se a řekl slova, která jsem řekla, když jsem mluvila o znamení. Pak připomněl, jak král klidně snášel velké soužení... Kráčel a kladl nohy na zem, když přicházel od dveří ke králi... Když anděl přišel, já jsem ho doprovázela a vystoupila jsem po schodišti, které vedlo do královny komnaty. Anděl vstoupil jako první a já jsem řekla králi: „Sire, zde je vaše znamení.“

Archanděl Michael

ni. Přijměte ho!“ Ustavičně jsem se modlila k Bohu, aby dal králi znamení. Když anděl přišel, byla jsem v domku jedné hodné ženy blízko zámku. Pak jsme šli spolu ke králi. Bylo s ním mnoho dalších andělů, ale všichni je nemohli vidět. Mnozí z těch, kteří neviděli anděly, viděli korunu. Mezi anděly někteří měli křídla, někteří měli korunu, jiní ne. A uprostřed nich byla svatá Kateřina a svatá Markéta, které

doprovázely anděla až do královny komnaty. Anděl mě pak opustil v malé kapli. Byla jsem velice smutná a nejráději bych byla šla s ním, chci říci moje duše!... Anděl přišel kvůli důležité věci: zajistit, aby král uvěřil znamení, aby mě moji soudci přestali mučit a aby hodný lid v Orléansu obdržel pomoc, přišel také, aby odměnil dobrého knížete v Orléansu. Koruna pocházela od Boha. Na zemi není takového zlatníka, který by mohl zhotovit tak vzácnou korunu. Kde ji anděl vzal, nevím... Král byl přesvědčen důvody lidí z Církve, kteří tam byli, a znamením koruny.

Svatý Michael

Světlo přichází spolu s Hlase... je dobré a svaté... Chtěla bych, aby ho všichni slyšeli... Mnoho posily jsem dostala od svatého Michaela... Svatý Michael se ukázal mému zraku. Nebyl sám, ale byl obklopen nebeskými anděly... Viděla jsem je svými očima... Když mě opouštěli, plakala jsem a chtěla jsem, aby si mě vzali s sebou... Nemám ještě dovoleno, abych sdělila, co mi svatý Michael řekl... Nemyslete si, že všechno světlo je vyhrazeno pro vás. Mluvím o duchovním světle... takřka všechna moje vidění doprovází veliké světlo. U svatého Michaela jsem neviděla na hlavě žádnou korunu. Nevidím ho příliš často. Pokaždé, když ho vidím, pociťuji velkou radost... Viděla jsem svatého Michaela a svaté a vím, že to byly duše v ráji... Viděla jsem je svými očima a věřím, že jsou to ony, tak jako věřím, že existuje Bůh.

Obyčejně mi Hlasy říkají, že budu osvobozena ve velkém vítězství; a pak mi říkají: „Přijmi všechno klidně, neboj se mučednictví, protože nakonec uvidíš nebeské království.“ Ty věci mi říkají úplně prostě. Myslím, že „mučednictvím“ myslí tresty a mučení ve vězení. Nevím, zda budu muset snášet i horší muka, ale v té věci se odevzdávám svému Pánu. Věřím pevně vše-

Sv. Jana z Arku

mu tomu, co mi tyto Hlasy říkají. Věřím, že moje duše bude spasena. Věřím tomu tak pevně, jako by se to už stalo!... Pokud jde o mne, snažím se konat vůli Pána, kterou mi sdělují Hlasy. Ty mi neříkají nic, co by nepocházelo z vůle Boží... Ujistil mě o tom svatý Michael ještě dříve, než jsem uslyšela Hlasy. Věřím pevně, že to byli andělé... Uvěřila jsem tomu okamžitě a toužila jsem tomu věřit.

Když se mi zjevil svatý Michael, řekl mi, že mě navštíví svatá Kateřina a svatá Markéta, a vyzval mě, abych poslouchala jejich rady, protože dostaly za úkol, aby šly se mnou a radily mi. Mám je poslouchat, protože je to vůle Pána...

Jsem si jista, že bych ihned poznala, zda se jedná o svatého Michaela, i kdyby to bylo falešné zjevení. Poprvé jsem pochybovala, zda je to svatý Michael. Měla jsem velký strach. Musela jsem ho vidět vícekrát, abych si byla jistá, že je to svatý Michael. Poprvé, to jsem byla ještě dítě... ale od té doby mě naučil a ukázal mi tolik věcí, že pevně věřím, že je to on... Na prvním místě mi řekl, že musím být hodnou dívkou, že Bůh mi bude pomáhat... a pak že půjdu pomoci králi... Vyprávěl mi o velké bídě, v jaké se nachází Francie. Vypadá jako hodný muž... Věřím tomu, co mi říká a činí svatý Michael, a to pro dobré rady, posilu a nauku, kterou mi dal.

Podle *Processo di condanna di Giovanna d' Arco, Guanda 1977*

Poklad kláštera San Marco

Den 25. března 1436 slavila Florencie nejen slavnost Zvěstování Panně Marii, ale i Nový rok. Papež Evžen IV. také vedl slavnostní procesi k zasvěcení baziliky Santa Maria del Fiore. Stavba byla po 143 letech konečně dokončena. Pontifikální mše se zúčastnil také Cosimo di Medici, kontroverzní vladař města Florencie. Na konci mše svaté, když se papež odebral do své cely v klášteře, přistoupil k němu Cosimo a požádal o audienci. Kronikář Vespasiano Bisticci zaznamenal, že Cosimo byl v průběhu slavnosti pojednou přepaden chmurnými myšlenkami a byl celý nesvůj. Pokud se podíváme na jeho dosavadní život, který byl poznamenán především velkým „přilivem florentských zlatáků“, pak se můžeme domnívat, že v tom okamžiku pocítil břemeno tohoto bohatství. Bylo známo, že jsou to všechno peníze „pochybného původu“. Zkrátka zabýval se celá léta lichvou. „Aby zbavil svá bedra tohoto břemene,“ píše kronikář, „vyznal Svatému otci všechno, co měl na svědomí. Papež zpověď

ci obnášel obnos 40 000 zlatých florinů. Při restauračních pracích stál mu po boku jeho přítel Fra Giovanni da Fiesole, který se později proslavil jako Beato Angelico. Ten měl za úkol celý klášter vyzdobit freskami:

Cosimo di Medici

chodby, křížovou chodbu, kapitulní síň a čtyřicet cel v prvním poschodí, které byly určeny pro spolubratry dominikánského řádu.

Tak vzniklo z peněz za pokání v letech 1436–1445 mistrovské dílo Fra Angelica.

Malovaná modlitba

Poznámky k životu malíře Beata Angelica:

Počátkem 15. století začal ve Florencii provozovat malířské řemeslo Guidolino di Pietro, který se v předchozím století narodil ve Vicchio v Mugellu. Jeho malby se začaly záhy těšit velké oblibě, takže již v roce 1417 dostal objednávku na výzdobu kostela Santo Stefano. Tři roky nato zaklepal tento mladík spolu se svým bratrem Benediktem na bránu dominikánského kláštera San Dominico ve Fiesole a byl přijat jako novic. Zde přijal jméno Fra Giovanni da Fiesole a v roce 1425 přijal kněžské svěcení. Reformátor dominikánů Giovanni Dominici založil tento klášter teprve před několika lety. Jako první zde skládal řeholní sliby Antonino Pierozzi, pozdější florentský arcibiskup,

Fra Angelico

vyslechl a uložil mu za pokání investovat 10 000 zlatých florinů do konventu San Marco, který byl tehdy zcela zpustlý.

Jakmile se vrátil Cosimo do svého paláce, dal si zavolat svého architekta Michelozza a uložil mu, aby zahájil restaurační práce v San Marco. Všechny účty „má předkládat jemu, ať to stojí co stojí“. Po skončení pra-

► kterého později papež Hadrián VI. prohlásil za svatého.

Od vstupu do řádu provázela Fra Giovanniho pověst velkého umělce. Proto se i jako řeholník dále věnoval svému umění a dostával objednávky na výzdobu kostelů a institucí v celé florentské republice. Během několika let byla jeho práce hlavním zdrojem příjmů kláštera. Fra Giovanni všechn příjem odevzdával klášteru. Když pak Cosimo nařídil restauraci konventu San Marco ve Florencii, požádali umělce, aby ho vyzdobil freskami, a to nejen společné prostory, ale i jednotlivé cely. Nebylo běžné opatřovat dominikánské kláštery nákladnou výzdobou, ale protože umělec patřil k řádu, provedl všechny malby zcela zdarma.

Při té příležitosti získal také pověst svatosti, která se rozšířila hlavně díky jeho pobožnosti, s jakou prací prováděl. Vasari napsal: „Fra Giovanni byl prostý člověk a svatý ve svých mravech. Žil čistě a bez poskvrny a byl velkým přítelem chudých, proto věřím, že jeho duše je již v nebi.“

Fra Angelico: Zvěstování

Giovanni navrhl cyklus fresek jako „malovanou modlitbu“, která měla jeho spolubratřím sloužit k duchovnímu povznesení. On sám se na práci připravoval modlitbou a při modlitbě také pracoval. „Někteří říkají,“ pokračuje Vasari, že „Giovanni nechal do ruky štětec, dokud se nepomodlil, protože říkal: – Kdo dělá Kristovu věc, musí stále žít s Kristem.“ Tak mohli řádoví bratři, když vystupovali po schodech k celám, číst pod obrazem Zvěstování verš v elegickém distichonu: *Virginis intactae cum veneris ante figuram, / praetereun-*

Fra Angelico: Svaté přijímání

do cave ne sileatur Ave. (Když jdeš kolem obrazu neposkrvňené Panny, nechod' dále, dokud se nepomodlíš Ave Maria.)

Papež Mikuláš V. ho povolal do Říma, aby provedl malby ve Vatikánu. Z té doby pochází slavná malba Umučení sv. Štěpána a svatého Vavřince v jedné kapli, která později dostala podle zadavatele název Niccolina (Mikulášská). Kronikáři popisují, že bratr dominikán udělal na papeže tak velký dojem, že mu nabízel místo florentského arcibiskupa. On však tento úřad odmítl s odůvodněním, jak říká Vasari, že „když člověk poslouchá druhého, žije se mu jednodušeji a udělá méně chyb“. Říká se, že pro tento úřad navrhl Antonina Pierozzeho, který byl později vynesena k účtům oltáře.

Po návratu z Říma vykonával v letech 1450–1452 úřad převora ve Fiesole. Tyto tři roky byly jediné období, kdy byl nucen zanechat svého umění. Nato ho Pietro di Medici pověřil výzdobou stříbrné skříně u Santissima Annunziata. Skříně byla určena pro votivní dary, které věřící přinášeli Matce Boží na poděkování za vyprošené milosti. Giovanni navrhl cyklus nejdůležitějších zastavení Ježíšova života a použil velice lidovou a realistickou formu malířského projevu.

Po této namáhavé práci se vrátil do dominikánského konventu Santa Maria sopra Minerva, kde 18. února 1455 zemřel a byl pochován v tamním kostele. Nápis na jeho hrobě vyjadřuje mimořádnost tohoto mnicha, jehož celé umění sloužilo slávě

Ježíše Krista, i když je mohl prohlásit za své: *Non mihi sit laudi, quod eram velut alter Apelles / sed quod lucra tuis omnia, Christe, dabam.* (Ať to neslouží k slávě mně, že jsem byl jako druhý Apelles, nýbrž všechno své umění věnuji tobě, ó Kriste.)

Již záhy dostal název Beato Angelico, a to jak pro slávu svých obrazů, tak i svatost svého života. Jako první ho tímto jménem označil humanista Leonardo Alberti. Ostatně i Vasari v jeho životopise při popisu obrazu Korunování Panny Marie vysvětluje: „Celý kolorit tohoto díla vypadá jako by vyšel z ruky

Fra Angelico: Anděl

anděla, tak jak je plným právem jeho autor označován jako Bratr Giovanni Angelico.“

Pro jeho jméno a pověst vznikla především uvnitř řádu zvláštní úcta k tomuto řeholníkovi – umělci. Po celá staletí přijímali novici při oblačce jeho jméno. Generální kapitula rozhodla v roce 1904 požádat o zahájení procesu jeho blahorečení. K 500. výročí jeho smrti jmenovali dominikáni postulátora pro proces jeho svatořečení. V roce 1960 obdržel Fra Angelico titul „služebník Boží“ a Jan Pavel II. mu udělil titul světce, jakým ho obdařovala tradice po celá staletí.

V aktech jeho *Positio* – dílo a svědectví pro proces svatořečení – nejsou tentokrát poprvé v dějinách Církve žádné duchovní nebo teologické spisy, nýbrž jeho malířská díla.

Z 30giorni 2/1996 přeložil -lš-

PATRIARCHA ALEXEJ II. UVÍTAL MOTU PROPRIO BENEDIKTA XVI. SUMMORUM PONTIFICUM

Podle názoru patriarchy může tento krok, oceňující starobylou liturgickou tradici, posílit ekumenické vztahy s pravoslavnou církví. „My si tradice velice vážíme.“ Bez zachování své liturgické tradice nebyla by pravoslavná církev přestála pronásledování ve 20. a 30. letech.

KOMU PATŘÍ POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH?

Na XIX. letní kněžské akademii v rakouském Aigenu varoval profesor Ziegenaus před přehnaným rozšiřováním svátosti pomazání nemocných. Především upozornil, že udělování této svátosti je vyhrazeno kněžím, tedy nikdy ne jáhňům, tím méně laikům. I když se tato svátost uděluje nyní také hromadně při bohoslužbě, mohou k ní přistupovat jen ti, kteří jsou pro své stáří nebo nemoc v nebezpečí života. Není to tedy svátost „předčasných důchodců“. Tak jako ten, kdo si myslí, že nemá žádné hříchy, nemůže přijmout rozhrěšení, tak ani ten, kdo není nemocný, nemůže přijímat svátost pomazání nemocných.

STVOŘENÍ, NEBO EVOLUCE?

Podle průzkumu veřejného mínění ve Švýcarsku vyslovily se tři čtvrtiny obyvatelstva pro to, aby bylo ve školní výuce biologie zrovnoprávněno stvoření a evoluce. Dotázáno bylo 1100 respondentů ve věku od 15 do 74 let. Zatím se na švýcarských školách učí pouze evoluce. Pro sdružení zvané Pro Genesis je to překvapení, které svědčí o tom, že ve veřejném mínění došlo k zásadní změně, kterou musí respektovat i politici, média a vědci a musí o těchto otázkách začít otevřeně diskutovat. Pro mnoho mladých lidí je evoluce zámlou škrtnout Boha ze svého povědomí. Socialistická opozice Svobodná strana a Zelení jsou však ostře proti. Není divu!

RADOSTNÉ OHLÉDNUTÍ - dokončení ze str. 2

osoby a skupiny nikoliv křesťanské. Jako věřící máme přirozeně hluboké důvody prožívat den Pána tak, jak nás to učí Církev. Sine dominico non possumus! Bez Pána a bez jeho dne nemůžeme žít, – prohlásili mučedníci v Abitene (dnešní Tunisko) v roce 304. Také my, křesťané z třetího tisíciletí, nemůžeme žít bez neděle: dne, který dává smysl práci a odpočinku, aktualizuje význam stvoření a vykoupění, vyjadřuje hodnotu svobody a služby bližním... to všechno je neděle, mnohem více než příkázání! Jestliže populace staré křesťanské civilizace opustí tento význam a dopustí, aby se neděle redukovala na víkend nebo na příležitost pro světské a komerční zájmy, znamená to, že se rozhodla rezignovat na svou kulturu.

Nenahraditelná modlitba mnichů

Nedaleko Vídně je opatství Heiligenkreutz – Svatého Kříže a bylo pro mne radostí navštívit tuto kvetoucí komunitu cisterciáckých mnichů, která existuje bez přerušování 874 let! K opatství je připojena Vyšší filozofická a teologická škola, které nedávno získala titul „papežská“. Obrátil jsem se zvláště k mnichům a připomněl jsem velkou nauku svatého Benedikta o božském oficiu a zdůraznil jsem hodnotu modlitby jako služby chvály a klanění, kterou jsme povinni Bohu za jeho nekonečnou krásu a dobrotu. Ničemu se nesmí dát přednost před touto svatou službou – říká benediktinská řehole (43,3), tak aby život s časem pro práci a odpočinek byl shrnut v liturgii a orientován k Bohu. Ani teologické studium nemůže být odloučeno od duchovního života a modlitby, jak to zdůrazňuje právě svatý Bernard z Clairveaux, otec cisterciáckého řádu. Přítomnost teologické akademie po boku opatství svědčí o tomto sňatku mezi vírou a rozumem, mezi srdcem a myslí.

Význam dobrovolné práce

Poslední setkání mé cesty patřilo světu dobrovolníků. Chtěl jsem tak projevit své ocenění tolika osobám různého věku, které provádějí bezplatně službu bližním ať už ve společenstvích církevních nebo civilních. Dobrovolnictví není pouze „činnost“, nýbrž představuje především způsob bytí, které vychází ze srdce jako jednání vděčnosti k životu a usiluje „vracet“ a sdílet s bližním přijaté dary. Z tohoto pohledu jsem chtěl znovu podpořit kulturu volontariátu. Činnost volontariátu ve srovnání s tím, jak ji chápe stát a veřejné instituce, nemá charakter dočasného „provizorního“ zásahu, nýbrž je to spíše doplňující a stále nezbytná přítomnost, která má oživovat pozornost k těm nejposlednějším a podněcovat jako zcela za svůj přijatý styl pomoci druhým. Není totiž nikoho, kdo by nemohl být dobrovolníkem, i ta nejpotřebnější a nejvíce postižená osoba má jistě mnoho toho, co může sdílet s druhými, když jim nabídne vlastní vklad k vybudování civilizace lásky.

Na závěr opakuji své poděkování Pánu za milost této poutní návštěvy v Rakousku. Ústřední cíl byl, opakuji ještě jednou, v mariánské svatyni, kolem které bylo možno prožít silnou církevní zkušenost, podobně jak tomu bylo týden předtím s mladými Italy v Loretu. Ve Vídni a v Mariazell se totiž představila obzvláště živá, věrná a pestrá skutečnost katolické církve, přítomná tak početně v připravených setkáních. Jednalo se o přítomnost radostnou a přesvědčující, o církev, která je podobně jako Maria povolána stále se „dívat na Krista“, aby ho mohla ukazovat a nabízet všem; o církev učitelku a svědka velkodušného „ano“ k životu ve všech jeho dimenzích; církev, která aktualizuje svou dvoutisíciletou tradici ve službách budoucnosti míru a pravého sociálního pokroku pro celou lidskou rodinu.

*Bollettino Vaticano 12. 9. 2007
Mezititulky redakce Světla*

Zář Boží tváře

Homilie Benedikta XVI. při jubilejní mši svaté k 850. výročí Mariazell

Země zůstane bez vyhlídky na budoucnost, jestliže vyhasnou síly lidského srdce a síly lidského rozumu osvěcované srdcem. Křesťanství je více než morální systém, než soubor požadavků a zákonů.

Milí bratři a sestry, při naší velké pouti do Mariazell slavíme patrocinium této svatyně, svátek Narození Panny Marie. Již 850 let sem přicházejí prosebníci z nejrůznějších národů se záležitostmi svého srdce a s nadějemi své duše. Tak se Mariazell stalo pro Rakousko i daleko za hranicemi Rakouska místem pokoje a smířené jednoty.

Zde zakoušíme útěchyplnou dobrotu Matky; zde se setkáváme s Ježíšem Kristem, ve kterém je Bůh mezi námi, jak říká dnešní evangelium – s Ježíšem, o kterém jsme slyšeli ve čtení z proroka Micheáše: *A on bude pokojem* (5,4).

Do velkého zástupu poutníků mnoha staletí se dnes řadíme i my. Zastavujeme se u Matky našeho Pána a prosíme ji: „Ukaž nám Ježíše, ukaž nám poutníkům toho, který je současně cesta i cíl, pravda i život.“

Evangelium, které jsme slyšeli, otevírá náš pohled ještě dále. Představuje dějiny Izraele od Abraháma jako poutní cestu, která ve výstupech i v sestupech, na cestách i necestách vede nakonec ke Kristu. Rodokmen se svými jasnými i temnými postavami, se svými úspěchy i nezdary nám ukazuje, že Bůh umí psát naše dějiny i na pokřivených linkách.

Bůh nám ponechává naši svobodu, a přece umí i v našem selhání najít nové cesty lásky. Bůh neztroskotá. Tak je tento rodokmen zárukou Boží věrnosti; je zárukou toho, že Bůh nás nenechá padnout, a je pozváním, abychom svůj život vždy znovu orientovali směrem k němu,

abychom šli vždy znovu k Ježíši Kristu.

Putovat – to znamená mít směr, jít k cíli. To dává také cestě a její námaze její krásu. Mezi poutníky Ježíšova rodokmenu byli někteří, kteří zapomněli na cíl a chtěli udělat cíl sami ze sebe. Ale Pán vždy znovu probouzel lidi, kteří se nechali zanést touhou po cíli a tam zaměřili svůj život.

Nástup ke křesťanskému životu, začátek Církve Ježíše Krista, se stal možným, protože v Izraeli byli lidé s hledajícím srdcem – lidé, kteří se nezabydli v běžných zvyklostech, nýbrž dychtili po větším rozhledu: Zachariáš, Alžběta, Anna, Maria, Josef, Dvanáct a mnoho jiných.

Protože jejich srdce očekávalo, mohli poznat Ježíše, kterého poslal Bůh, a tak se stali počátkem jeho celosvětové rodiny. Církev mezi pohany se stala možnou, protože ve středozemním prostoru, stejně jako ve střední Asii byli lidé, kteří se nespokojili s tím, co dělají a myslí všichni, nýbrž hledali hvězdu, která je cestou i pravdou a která mohla ukázat směr k živému Bohu.

Takové neklidné a otevřené srdce potřebujeme. To je vlastní podstatou putování. Ani dnes nepostačí být někde a smýšlet jako druzí. Náš život je založen šířeji. Potřebujeme Boha, toho Boha, který nám ukázal svou tvář a otevřel své srdce: Ježíše Krista.

Jan o něm právem říká, že ON je tím jediným, kdo je Bůh a kdo spočívá na Otcově srdci. Tak nám mohl sám z Božího nitra přinést zprávu o Bohu – zprávu o tom, kým jsme, odkud

a kam jdeme. Jistě, v dějinách je mnoho velkých osobností, které učinily velké a krásné zkušenosti s Bohem.

Ale ty zůstávají jen lidskými zkušenostmi se svým lidským omezením. Jen ON je Bůh, a ON je proto mostem, který umožňuje setkání Boha s člověkem. Jestliže ho my křesťané nazýváme pro všechny platným prostředníkem spásy, který ke všem přistupuje a kterého všichni potřebují, není to žádné pohrdání jinými náboženstvími ani žádná pyšná absolutizace našeho vlastního myšlení, nýbrž to nás uchvátil ten, který se nás dotkl a který nás obdaroval, abychom mohli obdarovat i druhé.

Ve skutečnosti se naše víra rozhodně staví proti rezignaci, která člověka pokládá za neschopného najít pravdu, protože je prý pro něho příliš velká. Tato rezignace na pravdu je podle mého přesvědčení jádrem krize Západu, Evropy. Jestliže neexistuje pravda o člověku, pak nakonec není ani možné rozlišovat dobro a zlo.

A tak se stávají velkolepé poznatky vědy dvojsečné: mohou být významnou možností, jak přispět k dobru a blahu člověka, ale také, jak to vidíme, strašnou hrozbou zničení člověka a světa. Potřebujeme pravdu.

Jenomže na základě našich dějin máme strach z toho, že víra v pravdu přináší s sebou nesnášenlivost. Když nás tento strach přepadne, což má dobré dějinné důvody, pak nastává čas, abychom upřeli pohled na Ježíše, jak ho vidíme zde ve svatyni v Mariazell.

Vidíme ho na dvou obrazech: jako Dítě v náručí matky a nad hlavním oltářem baziliky jako Ukřižovaného. Oba tyto obrazy z baziliky nám říkají: Pravda se neprosazuje vnější mocí, nýbrž je pokorná a vydává se člověku sama vnitřní mocí své pravdivosti.

Pravda se ukazuje v lásce. Není naše vlastnictví, není náš produkt, tak jako ani lásku ne-

vyrábíme, nýbrž ji můžeme jen přijímat a dále darovat. Potřebujeme tuto vnitřní moc pravdy. Těto moci pravdy důvěřujeme jakožto křesťané. Jsme jejími svědky. Musíme ji darovat dál způsobem, jakým jsme ji přijali, jak se nám darovala.

„Dívat se na Krista“ – tak zní heslo tohoto dne. Tato výzva je pro hledající lidi vždy znovu prosbou, prosbou především k Marii, která nám ho darovala jako Dítě. „Ukaž nám Ježíše!“ Prosme dnes o to z celého srdce. Prosme tak i po této hodině při intenzivním hledání tváře Vykupitele: „Ukaž nám Ježíše!“

Maria odpovídá tak, že nám nejdříve ukáže Dítě. Bůh se stal pro nás maličkým. Bůh nepřichází s vnější mocí, nýbrž přichází v bezmocnosti své lásky, která je jeho mocí. Vydává se do našich rukou. Prosí o naši lásku. Zve nás, abychom se stali maličkými. Abychom sestoupili ze svých vysokých trůnů a naučili se od Boha být dítětem.

Nabízí nám důvěrné bratrství. Prosí, abychom mu důvěřovali a tak se naučili být v lásce a v pravdě. Ježíšek nám při-

rozeně připomíná všechny děti světa, v nichž chce k nám přijít. Děti, které žijí v bídě, jsou zneužívány jako vojáci, děti, které nemohly poznat lásku rodičů, děti nemocné a trpící, ale také veselá a zdravá děti.

Evropa se stala chudá na děti: potřebujeme všechno pro sebe, nedůvěřujeme vůbec budoucnosti. Ale země bude bez budoucnosti teprve tehdy, až zhasnou síly lidského srdce a síly lidského rozumu, které srdce osvěcuje, když už nebude nad zemí zářit Boží tvář. Kde je Bůh, tam je budoucnost.

„Dívat se na Krista“: Pohledme ještě krátce na Ukřižovaného nad hlavním oltářem. Bůh nevykoupil svět mečem, nýbrž křížem. Když Ježíš umíral, rozepjal své paže. To je nejdříve podoba umučení, ve kterém se pro nás nechal přibít, aby nám dal svůj život.

Ale roztažené paže jsou současně postoj prosebníka, jaký zaujímá kněz svými roztaženými pažemi při modlitbě. Ježíš proměnil své umučení, své utrpení a svou smrt v modlitbu, v úkon lásky k Bohu a k lidem.

Proto jsou roztažené paže Ukřižovaného nutně gestem objetí, kterým nás chce přitáhnout k sobě, do náruče své lásky. Proto je to obraz živého Boha, jediného Boha, kterému můžeme důvěřovat.

„Dívat se na Krista!“ Když to děláme, pak vidíme, že křesťanství je něco jiného než morální systém, než soubor požadavků a zákonů. Je to dar přátelství, který je oporou v životě i ve smrti: „*Nenazývám vás již služebníky, ale přáteli,*“ říká Pán svým učedníkům.

Tomuto přátelství důvěřujeme. Ale právě protože křesťanství je víc než morálka, právě proto, že je to dar přátelství, nese v sobě také velkou morální sílu, kterou potřebujeme vzhledem k nárokům naší doby. Když čteme nově s Ježíšem Kristem a jeho Církvi Desatero ze Sinaje a pronikáme do jeho hloubky, pak se nám jeví jako velký, platný a trvalý návod.

Desatero je především Ano k Bohu, Bohu, který nás miluje a vede nás, který nás nese, a přesto nám ponechává naši svobodu (první tři přikázání). Je to také Ano k rodině (4. přikázání), Ano k životu (5. přikázání), Ano k odpovědné lásce (6. přikázání), Ano k solidaritě, sociální odpovědnosti a spravedlnosti (7. přikázání), Ano k pravdě (8. přikázání) a Ano k respektování druhých lidí a toho, co jim náleží (9. a 10. přikázání). V síle našeho přátelství s živým Bohem žijeme toto mnohoznačné Ano a vnášíme je současně jako ukazatele cesty do našeho světa.

„Ukaž nám Ježíše!“ S touto prosbou k Pánově Matce vydali jsme se dnes na cestu. Tato prosba nás provází zpět do naší každodennosti. A my víme, že Maria naše prosby vyslýchá: Ano, kdykoliv se díváme k Marii, ukazuje nám Ježíše. Tak můžeme najít správnou cestu, jít po ní krok za krokem, vždyť je plná útěchy a radosti, protože vede ke světlu – do radosti věčné lásky. Amen.

Překlad -lš-

OHLAS PAPEŽOVY NÁVŠTĚVY

Rakouský tisk s jednou výjimkou liberálního „Standartu“ věnovala návštěvě Svatého otce velkou pozornost a publikovala kladné ohlasy. List „Die Presse“ věnoval neobvykle mnoho místa fotografiím na první stránce a sdělil svým čtenářům, že papež ve svých „třech velkých projevech vytyčil jasné mezníky. Je otázka, zda ho všichni vyslechli.“ Upozornil také na důraz, a jakým papež připomíná potřebu slavit neděle. Také další bulvární list „Östereich“ udivil: „Papež vyvolal v srdcích bouři. Desetitisíce slavily spolu s ním.“ „Kurier“ poznamenal, že „Církev očekává nový vzestup“. Návštěvu papeže pokládá za „výzvu k vážnému zamyšlení“.

Pro toho, kdo sleduje pozorně vystoupení Benedikta XVI., je každé je-

ho další slovo důvodem k novému úžasu nad hloubkou, aktuálností, konkrétností a cílevědomostí jeho myšlenek. Platí to i o jeho homiliích v rámci jeho pouti k svatyni Panny Marie v Mariazell. Protože papežovo slovo nestačí jen jednou vyslechnout, snažíme se dát našim čtenářům příležitost k jejich pozornému čtení a potřebnému zamyšlení. Dnes přinášíme první z jeho tří vzácných rakouských homilií (str. 11) a další dvě budou následovat.

Rakouská pouť k 850. výročí svatyně v Mariazell se konala pod heslem „Dívat se na Krista“. Již samo toto heslo si zaslouží naše zastavení a zamyšlení. Jak se však na něho máme dívat? Jako na obraz nebo na sochu? Tady se přímo nabízí, abychom spojili motto Benedikta XVI. s již dříve známou a opakovanou výzvou Jana Pavla II., abychom „rozjímali o Kristově tváři“.

Dívat se na Ježíše tak, že rozjímáme o jeho tváři, znamená vlastně přijmout a využít neoceňitelnou a přítom trvalou příležitost, kterou nám nabízí sám Bůh jakožto Emanuel – Bůh s námi. To byl jeden z hlavních důvodů, proč k nám sestoupil a přijal naši podobu a přirozenost: aby žil nejen mezi námi, s námi a v nás. Vzhledem k jeho božství je nám tedy blíže, než nám mohou být ti, kdo jsou nám zde na zemi nejbližší. Přítom o jeho společnost nemusíme předem žádat ani na ni čekat. Je to On, kdo na nás čeká. Ačkoliv je nám Pán ustavičně k dispozici k trvalému osobnímu styku **tváří v tvář**, nezůstává tato příležitost bohužel namnoze nevyužita?

Není tomu často tak, že i když se modlíme, tedy rozmlouváme s Pánem, prožíváme tento rozhovor spíše jako „spojení na dálku“, aniž si přítom uvědomujeme, jak velké ochuzení to pro nás znamená? Jako kdybychom s tím, koho máme velice rádi a po kom toužíme, se spojili telefonem, ačkoliv vlastně stojí vedle nás a moh-

Dívat se na Krista

li bychom s ním hovořili „z očí do očí“. Ani když se snažíme vyhovět známému požadavku „žít v Boží přítomnosti“, ne vždy to pro nás znamená vědomí bezprostřední osobní Boží blízkosti. Často je to spíše jen jakýsi ohled, že nás Bůh „odněkud z dálky“ stále vidí. Taková představa nám však může našeho Pána někdy spíše vzdalovat než přibližovat.

Náš nejlepší Přítel však nás nechce sledovat, ale chce být s námi, abychom o svých záležitostech nehovořili jen sami se sebou, ale s ním. Chce s námi hovořit, jako kdysi hovořil s Petrem po druhém zázračném rybolovu na břehu jezera: „Šimone, miluješ mě?“ – „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“ „Následuj mě!“ Takový rozhovor se může uskutečnit jen v důvěrném osobním styku mezi čtyřma očima. Zcela jinak znívá prosba o záchranu či odpuštění, když ji svému Zachránci přednáším tváří v tvář. Zcela jinak přijímám Ježíšova slova, když se mu přítom dívám do očí. Zcela jinak procházím těžkostmi a utrpením s živým vědomím a přesvědčením, že můj nejdobrotivější a všemohoucí Přítel je ustavičně se mnou a že s ním mohu a mám o všem hovořit.

Někteří věřící však nemají rádi takovou bezprostřední intimitu, tento osobní kontakt tváří v tvář. Pokládají to za něco jako „dohled“ na nezletilé a nesamosprávné dítě, pocítují to, jako by šlo o zneuznání jejich dospělé zralosti a vyspělosti. Proto také nemají rádi, když se mluví o tom, že taková blízkost a osobní styk se někdy konkretizuje a zviditelňuje v tom, čemu říkáme vidění nebo zjevení. Prohlašují, že nic takového pro sebe nepotřebují, že jim zcela postačuje všechno to „řádné“ a „normální“.

Jenže osobní Ježíšova blízkost již od doby jeho vtělení, smrti a zmrtyvýchvstání není nic mimořádného, je to zcela normální přebývání Boha mezi námi, on skutečně je s **námi** po všechny dny,

a to nikoliv pouze v tom smyslu, že na nás někde myslí a je na naší straně, on je skutečně s námi v jednom každém z nás, přičemž tato duchovní „blízkost“ je něco ještě mnohem těsnějšího a intimnějšího než tělesné objetí. Pokud tedy máme sklon k onomu pocitu „dospělosti“, je v našem zájmu, abychom se ho s Boží pomocí co nejdříve zbavili, protože neodpovídá pravdě a připravuje nás o mnoho milostí a darů a o možnost stále čerpat z drahocenného a nezaslouženého daru Ježíšovy osobní společnosti. Na tom, abychom se cítili „dospělí a samostatní“, má zájem především náš Nepřítel. Odtud je jen krok k tomu, aby se nás především ve chvílích těžkostí a pokušení zmocnil pocit, že jsme zůstali sami, a pak nám záškodník nabízí jako rychlá řešení své prolhané „důvody“, „výmluvy“ a „způsoby“, které pak bezpečně vedou na scestí. Proti pokušení samoty je třeba se rychle vracet do Ježíšovy společnosti. I když se vracíme s vědomím viny, v jeho pohledu se zračí vždy a za všech okolností všechna nekonečná láska, která ho přiměla, aby sestoupil a přebýval s námi.

Je tu navíc ještě jedna skutečnost: živé vědomí Ježíšovy blízkosti nás vlastně uvádí ještě do mnohem širší společnosti. Náš Pán není nikdy sám. Kde je Ježíš, tam je vždy i jeho nejsvětější Matka a tam jsou také celé zástupy andělů a archandělů, opravdové nebe na zemi. Jak velká je důstojnost každého člověka, kterému Bůh věnuje takovou pozornost, že pro něho stvořil nejen nekonečný vesmír, ale ještě nekonečnější nebe, které je někde daleko jen pro toho, kdo se mu záměrně vyhýbá.

S touto nebeskou společností se obzvláštním způsobem setkáváme při slavení tajemství Eucharistie. Když jsme před časem zveřejnili podstatné části z knihy bolivijské mystičky Cataliny Rivas o mši svaté, ozvaly se hlasy, které se stavěly zcela skepticky k jejímu vidění aktivní přítomnosti

nebeských zástupů a Matky Boží v presbytárii kolem oltáře. Svědků této jejich skutečné přítomnosti je však mnohem více a jejich svědectví jsou nesporně závažná (viz str. 6). Ale i kdyby těchto svědectví nebylo, my přece věříme a víme, že v každé mši svaté se znovu a skutečně zpřítomňuje vrcholná událost dějin světa a dějin spásy. Když se obětuje, když umírá Bůh, všechny nebeské kúry, trůny, cherubové, serafové, panstva a mocnosti nemohou být nikde jinde než na Kalvárii. Tak to také opěvují závěry všech starých římských prefací. K tomuto nejvýznamnějšímu společenství nebeských zástupů a svatých, které ustavičně patří na Boží tvář, klanějí se a zpívají mu chvály, se připojujeme i my, když zpíváme Sanctus, nikoliv jako k vzdálenému, ale osobně přítomnému. Do chrámu nepřicházíme, abychom se sešli sami mezi sebou, ale spěcháme především do této slavné a vznešené nebeské společnosti. Tak věřili naši předkové, když budovali chrámy s presbytářem a oltářem, který znázorňuje Kalvárii a nad ní otevřené nebe. Sochy andělů v kostele mají hlubší smysl než jen pouhou dekoraci. Jestliže však místo „otevřeného nebe“ vidíme stůl, na kterém stojí váza a dvě stolní svíčky podobně jako doma, není divu, že nám podvědomě něco schází, a nakonec cítíme potřebu hledat nějaké lidské způsoby, jak si nahradit postrádané božské posvátno. Liturgie však netrpí nedostatkem aktivity, ale nedostatkem opravdové a živé víry, která vědomě nazírá a prožívá vznešené nebeské společenství, kterému nepředsedá nikdo jiný, než sám nebeský Otec a ve kterém Boží lid posílá svého kněze-celebranta, aby podobně jako starozákonní velekněz vstoupil do velesvatyně a *in persona Christi* za nás Otcovi přinášel oběť a přimluvy. Tak věříme. Posilujme svou víru ustavičně a cvičme ji v základním křesťanském umění „dívat se na Krista“, a to „tváří v tvář“.

Pouť slzavým údolím není dlouhá pro toho, kdo si je vědom, že si nebe vlastně nese s sebou.

-Iš-

■ Vysílání denně 8.00 - 13.00 a 16.00 - 01.00

■ Denně: 8.00; 16.00 - Programová nabídka TV NOE

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 30. 9.: 8.04 Malý biblický příběh (6) 8.10 Na koberečku (28) 8.25 Zvoneček a Kopretinka - Mrazík 8.35 Francie 9.35 Zvony ve Vřesíně 9.50 Pro vita mundi s Janem Rychlým, SDB 10.30 Přímý přenos mše svatě z kostela sv. Václava s pracovníky Proglasu a TV NOE. (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Obraz polistopadového vývoje v dokumentárním filmu (10. díl) 16.05 Nowa Huta 16.35 Hlubinami vesmíru - září 17.35 Prostor ticha 17.55 Malý biblický příběh (6. díl) 18.00 Ježíš - království bez hranic (20) (P) 18.30 A to bylo štěstí... 19.00 New York 19.30 Střelná 19.35 Národní park Šumava - Vltavský luh 19.50 Čtème z křesťanských periód Proglasu 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Koncert Czech Virtuosi 21.35 Nowa Huta 22.00 Jan Sarkander 22.55 Misie jinak (R) 00.00 Etosha.

Po 1. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 8.30 Na koberečku 8.45 Čtème z křesťanských periód 9.00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 10.00 Orient Express 10.30 Octava dies (448) 11.00 Pro vita mundi s Janem Rychlým, SDB 11.40 Zvoneček a Kopretinka (6. díl) - Mrazík 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (22) 12.45 Národní park Šumava - Vltavský luh 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Anděl polárního kruhu 16.35 Víra v pravdu (P) 17.05 Exit 316 (4. díl): Konflikt 17.25 Hornolidečko: Střelná 17.35 Dětská televize 18.05 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 18.35 Zvoneček a Kopretinka (7. díl) - Rozloučení (P) 18.45 Orient Express 19.15 Obraz polistopadového vývoje v dokumentárním filmu (10. díl) 19.45 Proměny zahrady - říjen 20.00 Z pokladů duše 20.05 Thajsko (P) 21.05 Na koberečku 21.20 Přírodní krásy Ameriky (9/13) 21.55 Noční univerzita: Veronika Barátová - Něco jakoby bránilo jejich očím 00.30 Orient Express 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 2. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Thajsko 8.55 Pro vita mundi s Janem Rychlým, SDB 9.40 Řím 10.10 Matka Markéta - maminka Dona Boska 11.25 Hornolidečko: Střelná 11.40 Zvoneček a Kopretinka (7. díl) - Rozloučení 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Nowa Huta 16.35 Pro vita mundi s Janem Rychlým, SDB 17.15 Obraz polistopadového vývoje v dokumentárním filmu (10. díl) 17.45 Národní park Šumava - Vltavský luh 18.05 Dětská televize 18.35 Tři svišti (1. díl) - Lovce (P) 18.45 Zvony ve Vřesíně 19.00 Léta letí k andělům - P. Vojtěch Hrubý 19.30 Přírodní krásy Ameriky (10/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín 21.10 Penize pro dobro (P) 21.30 Čtème z křesťanských periód 21.40 Hornolidečko: Střelná 21.50 Exit 316 (4. díl): Konflikt 22.10 Tandem kvíz (X1) 22.45 Obraz polistopadového vývoje v dokumentárním filmu (10. díl) 23.15 Octava dies (448) 23.45 Pro vita mundi (22) 00.25 Řím 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 3. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: CHOPS Frýdek-Místek 8.10 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 8.45 Cesty za poznáním: Etosha 9.30 Národní park Šumava - Vltavský luh 9.45 Exit 316 (4. díl): Konflikt 10.05 Cesty za poznáním: Athény 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Víra v pravdu 12.35 Nowa Huta 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Něco jakoby bránilo jejich očím 17.10 Zvony ve Vřesíně 17.20 Studio AHA (7) (P) 18.05 Cesty za poznáním: Macchu Picchu 18.15 Exit 316 (5. díl): Odpustění 18.35 Mašinky (4. díl) 18.45 Sedmibolestná (P) 19.10 Pro vita mundi s Janem Rychlým, SDB 19.55 Z pokladů duše 20.00 Omluvy, omluvy, omluvy. (11. díl) (P) 20.30 Thajsko 21.30 Atlas Charity: Frenštát 21.35 Hornolidečko: Valašská Polanka 21.45 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 22.45 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.10 Tandem kvíz (X1) 00.45 Národní park Šumava - Vltavský luh 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 4. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Víra v pravdu 8.35 Dětská televize 9.00 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Něco jakoby bránilo jejich očím 10.05 Thajsko 11.00 Hornolidečko: Valašská Polanka 11.15 Orient Express 11.40 Tři svišti (1. díl) - Lovce 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Sedmibolestná 12.35 Přírodní krásy Ameriky (10/13) 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 17.00 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 17.30 Anděl polárního kruhu 18.00 Tandem kvíz (X1) (P) 18.35 Tři svišti (2. díl) - Vlkodlak (P) 18.45 Zvony ve Vřesíně 19.05 Sedmibolestná 19.30 Octava dies (448) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Sešli se, aby pomohli (L) 22.00 Pro vita mundi s Pavlem Černým (P) 22.45 Víra v pravdu 23.15 Noemova pošta (září) (R) 00.45 Orient Express 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 5. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Omluvy, omluvy. (11. díl) 8.35 Národní park Šumava - Vltavský luh 8.50 Sedmibolestná 9.15 Misijní magazín 10.20 Řím 10.50 Na koberečku 11.05 Nepotřebují lítost, potřebují pomoc 11.40 Tři svišti (2. díl) - Vlkodlak 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš - království bez hranic (20/26) 12.30 Tandem kvíz (X1) (R) 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Sedmibolestná 18.00 Národní park Šumava - Vltavský luh 18.15 Exit 316 (5. díl): Odpustění 18.35 Tři svišti (3. díl) - Křiklouni (P) 18.45 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 19.30 Víra v pravdu 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru - říjen (P) 21.05 Sedmibolestná 21.30 Anděl polárního kruhu 22.00 Misijní magazín 23.05 Řím 23.35 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Něco jakoby bránilo jejich očím 00.15 Zvony ve Vřesíně 00.30 Octava dies (448) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 6. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (07) 8.10 Studio AHA (7) 8.50 Ježíš - království bez hranic (20/26) 9.15 Cesty za poznáním 9.45 Čtème z křesťanských periód (P) 9.55 Batera 10.25 Tandem kvíz (X1) 11.00 Pro vita mundi (22) 11.45 Mašinky (5. díl) (P) 11.55 Malé biblické příběhy (07) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (10/13) 12.35 Víra v pravdu 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům - P. Jiří Čepel 16.30 Anděl polárního kruhu 17.00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Chudí Páně 18.00 Batera 18.35 Mašinky (5. díl) 18.45 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy (P) 19.00 Cesty za poznáním 19.30 Ještě mám hlavu, jazyk, zručné ruce (P) 20.00 Malé biblické příběhy (07) 20.05 Okno do věčnosti (P) 20.35 Omluvy, omluvy, omluvy. (11. díl) 21.05 Exit 316 (5. díl): Odpustění 21.35 Sedmibolestná 22.00 Thajsko 22.55 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Těžkosti v manželství (P) 23.55 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 7. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Malé biblické příběhy (8) 8.10 Na koberečku 8.25 Tři svišti (3. díl) - Křiklouni 8.35 Thajsko 9.30 Proměny zahrady - říjen 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Štípa (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Omluvy, omluvy, omluvy. (11. díl) 12.45 Hornolidečko: Valašská Polanka 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Hlubinami vesmíru 17.00 Johann Sebastian Bach: Matthäus-Passion (Matoušovy pašije) (L) 19.00 Ježíš - království bez hranic (21/26) (P) 19.25 Hornolidečko: Valašská Polanka 19.35 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy 19.50 Čtème z křesťanských periód 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (449) 20.35 Planetshakers (1/2) (P) 21.35 Sedmibolestná 22.00 Misijní magazín 23.05 Thajsko 23.55 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 00.40 Exit 316 (5. díl): Odpustění 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

8. Misijní škola animátorů - MIŠKA, Špindlerův Mlýn, 14.-16. září 2007

Ve dnech 14.-16. září se ve Špindlerově Mlýně v horském středisku Eljon a sídle Národní kanceláře Papežských misijních děl uskutečnilo již 8. setkání misijních spolupracovníků, kteří přijeli z většiny našich diecézí. V příjemné a přátelské atmosféře se účastníci podrobněji seznamovali s problematikou související s jejich současnou a budoucí misijní činností. Inspirační byla vzájemná výměna osobních zkušeností, diskuse nad fotografiemi z misijních oblastí a prezentace nových misijních dokumentů i Misijních magazínů v TV Noe. Pozornost byla věnována i pravidelným aktivitám Papežského misijního díla dětí, jako například Misijní koláč, Misijní jarmark. Jeden důležitý aspekt byl i malování Pohledů pro misie. Tyto aktivity se v našich diecézích setkávají s velkým ohlaselem a navíc podporují misijní projekty Papežských misijních děl na pomoc nejchudším světa.

Všichni se seznámili s nejnovějšími misijními materiály, tiskovinami i výstavními panely, které jsou připraveny na putovní výstavy do našich diecézí. Pro všeobecné vzrůstající zájem o Misijní díla se aktivní animátoři takto scházejí a pravidelně vzdělávají. Mnozí z nich jsou členy Misijního klubu, Misijního klubka, Misijní růže či spolupracují jako sponzoři misie. Připravují se tím na konkrétní misijní činnost v našich farnostech, kde spolupracují s kněžími, katechety a laickou veřejností. Zvláštní pozornost byla věnována 3. celostátnímu Misijnímu kongresu dětí, plánovanému na sobotu 6. října 2007 do Brna, a celosvětové Misijní neděli, která proběhne i ve všech farnostech v Česku 21. října 2007.

Další, již 9. Misijní škola animátorů se bude konat ve dnech 25.-27. 4. 2008. Případní zájemci o misijní spolupráci se mohou hlásit v Národní kanceláři Papežských misijních děl.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA - 260, 480, 912 dílků**. Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky: Římskokatolická farnost, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč; trebicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

Časopis Rodinný život na téma: Kam po škole?

Měli by rodiče zasahovat do výběru povolání svých dětí? Nebo rozhodnutí nechat na dítěti samotném? Aktuální číslo časopisu Rodinný život se zabývá volbou povolání a tím, jak může okolí (rodiče, učitelé, odborníci) dítěti v tomto důležitém životním okamžiku pomoci. Přináší anketu, ve které studenti hodnotí různé vysoké školy, zamýšlí se nad tím, co je vedlo ke studiu a čím se řídili při výběru školy. Čtenáři se mimo jiné dozví, jak se dobře pohádat s partnerem, aniž by to vážně narušilo vztah, nebo jak používat zásady v „dialogu“ s dospívajícími. V rubrice Duchovnět život je zajímavý článek popisující rozdíly mužského a ženského vnímání při bohoslužbě. V časopise nechybějí soutěže pro děti i dospělé, křížovka, nabídka zajímavých knih, informace o programech pro celou rodinu nebo příběhy čtenářů o jejich duchovním životě.

Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Farnost sv. Václava v Brně-Obřanech a Nadační fond sv. Václava děkují za veškerou pomoc při opravě farního kostela, ať formou modlitby nebo finanční. Díky vaší pomoci se i tento rok pokračuje v opravách především střechy, která je v havarijním stavu. K dokončení oprav však schází ještě částka několika milionů Kč. Finanční možnosti farnosti jsou téměř vyčerpány. Pokud se rozhodnete finančně pomoci, můžete využít účet 203042550/0300. Jako var. symbol uvedte IČO nebo jiný identifikační znak za účelem vystavení potvrzení. Blížší informace na tel. 605 487 938. Za farnost děkují administrátoři jáhen Mgr. Petr Šplouchal a P. Daniel Miroslav Hřebec OFM.

INFORMACE Z NÁRODNÍ KANCELÁŘE PRO PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

Misijní most modlitby 2007 – sobota 20. 10. ve 21.00 hod.

Před 81 lety vyhlásil Sv. otec Pius XI. každou předposlední říjnovou neděli za Misijní neděli, kterou od té doby na celém světě organizuje Papežské misijní dílo šíření víry. Tento celosvětový den modliteb je spojený s finanční sbírkou, z níž se pravidelně podporují projekty na pomoc nejpotřebnějším (dnes přibližně v 1100 misijních diecézích). Letos opět přicházíme v rámci misijních oslav s nabídkou vytvoření společného Misijního mostu modlitby (dále MMM), a to v předvečer letošní Misijní neděle, tj. v sobotu 20. října ve 21.00 hod. Všichni zájemci se mohou doma či v kostele sejit, zapálit svíčku a pomodlit se růženec nebo jakoukoliv modlitbu za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti evangelia na celém světě. Svíce pro tuto aktivitu mohou být předem požehnány v kostele.

Misijní neděle v TV Noe

Na Misijní neděli dne 21. 10. bude TV Noe v 10.30 hod. vysílat přímý přenos slavnostní mše svaté z Bratislavy. Hlavním celebrantem bude Jozef kardinál Tomko, bývalý prefekt Kongregace pro evangelizaci národů.

Podněty k prožití Misijní neděle

Národní kancelář PMD připravila řadu námětů, kterými lze obohatit slavení Misijní neděle. Jde např. o misijní přímluvy, komentář k obětním darům a texty misijní vigilie. Oslavy Misijní neděle lze také spojit s návštěvou nemocných, promítáním filmu, misijním dnem, putovní výstavou, koncertem, besedou či misijním dnem. V mnoha farnostech se kromě mše svaté na Misijní neděli již od začátku měsíce října lidé modlí misijní růženec, účastní se adorací za misie, připravují děti na vstup do Misijního klubka, chystají pestré misijní nástěnky. Nechybí ani tradiční akce PMD, jako např. Misijní jarmarky a Misijní koláče. Pracovníci kanceláře PMD rádi poskytnou podrobnější informace a potřebné materiály.

Prosíme všechny, kdo se chystají zapojit do Misijního mostu modlitby nebo dalších akcí spojených s Misijní nedělí, aby o plánovaných aktivitách kancelář PMD stručně informovali. Děkuje.

* * *

NABÍDKA NOVÝCH MISIJNÍCH MATERIÁLŮ

Nový leták o 5 členských aktivitách PMD – přehledným způsobem představuje možnost členství v PMD. Můžete ho nabídnout všem zájemcům, je vhodný též na nástěnky.

Misijní magaziny v TV NOE – TV Noe ve spolupráci s PMD připravuje každý měsíc pravidelné hodinové pořady s názvem Misijní magazín. Diváci jsou seznamováni s misijními tématy, poznávají zajímavé hosty a misijní práci u nás i v zahraničí. PMD nabízí i záznamy již odvysílaných magazínů na DVD. Dosud vydané Misijní magazíny: č. 2 – Nemoci na misiích, č. 3 – Misie a média, č. 4 – Srí Lanka, č. 5 – Dobrovolníci, č. 6 – PMD na Slovensku a význam misii, č. 7 – Misie a jezuité, č. 8 – Misijní klubko a Thajsko, č. 9 – Argentina, č. 10 – Ukrajina, č. 11 – Malawi, č. 12 – Modlitba, č. 13 – Bangladéš. Připravujeme: č. 14 – Misie a hudba s Jiřím Pavlicou, č. 15 – Projekty PMD zblízka, č. 16 – I těžce nemocní pomáhají misii. Termíny vysílání najdete na internetu: www.tvnoe.cz.

Srdce pro Bangladéš – DVD – Tento unikátní filmový dokument přináší informace o Bangladéši, téměř nejchudší zemi světa. Představuje projekty na pomoc trpícím lidem, ukazuje i krásu a pohostinnost domorodců. Přibližuje životodárnou naději a důvěru místních věřících.

Oči Malawi – DVD – Zajímavý misijní dokument z poslední misijní cesty. Ukazuje život prostých lidí a místa ve velice chudé africké zemi Malawi, kam směřuje pomoc dárců PMD z ČR.

Poklady misii – DVD – Nejnovější film přibližuje život bohoslovců v různých částech světa, dává nahlédnout do PMD sv. Petra apoštola (SPA), které má pod vedením Sv. otce na starosti formaci všech bohoslovců v misiích. Ukazuje možnosti zapojení v celosvětových aktivitách SPA.

Misijní kalendář 2008 Malawi – planoucí srdce Afriky obsahuje kompletní kalendář, informace o vybraných projektech na pomoc trpícím dětem nejen v Malawi, slovníček čičevsko-český, 13 pohlednic se záběry přímo z Malawi, jedné z nejchudších zemí světa.

Misijní pexeso obsahuje 64 kartiček s fotografiemi z různých míst světa a barevným vyznačením kontinentů na jednotlivých obrázcích.

Misijní vydání časopisu Duha – je celé věnované africké zemi Malawi.

Misie zitička – nový barevný leták ukazuje zajímavé fotografie a informace ze života bohoslovců v Malawi, přibližuje pestrou činnost PMD sv. Petra apoštola a nabízí nejrůznější možnosti pomoci.

Nejsi sám... myslíš i na chudé? Tento zajímavý misijní časopis připravují děti z Misijního klubka.

* * *

Kontakt: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel./fax: 499 433 058, GSM brána: 604 838 882, číslo účtu: 72540444/2700, e-mail: info@misijnidila.cz, internet: www.misijnidila.cz.

Liturgická čtení

Neděle 30. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 6,1a.4-7
Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10
Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*

2. čt.: 1 Tim 6,11-16
Ev.: Lk 16,19-31

Slovo na den: Veliká propast.

Pondělí 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Zach 8,1-8
Ž 102(101),16-18.19-21.29+22-23
Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión, objeví se ve své slávě.*)
Ev.: Lk 9,46-50

Slovo na den: Mezi vámi nejmenší.

Úterý 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20-23a
Ž 91(90),1-2.3-4ab.4c-6.10-11
Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě střežili na všech tvých cestách.*)
Ev.: Mt 18,1-5.10

Slovo na den: Varujte se, abyste nikým nepohrdali.

Středa 3. 10. – ferie

1. čt.: Neh 2,1-8
Ž 137(136),1-2.3.4-5.6

Odp.: *Vyslyš nás, Pane, a vysvoboď nás!*
Ev.: Lk 9,57-62
Slovo na den: Kdo se ohlíží za sebe, není způsobilý.

Čtvrtek 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Neh 8,1-4a.5-6.7b-12
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)
Ev.: Lk 10,1-12
Slovo na den: Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky.

Pátek 5. 10. – ferie

1. čt.: Bar 1,15-22
Ž 79(78),1-2.3-5.8.9
Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména vysvoboď nás, Bože!*)
Ev.: Lk 10,13-16
Slovo na den: V žíní a v popelu.

Sobota 6. 10. – nez. pam. sv. Bruna nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Bar 4,5-12.27-29
Ž 69(68),33-35.36-37
Odp.: 34a (*Hospodin slyší chudáky.*)
Ev.: Lk 10,17-24
Slovo na den: Radujte se.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	30. 9.	1. 10.	2. 10.	3. 10.	4. 10.	5. 10.	6. 10.
Antifona	919	1741	1543	964	1754	996	1666
Žalm	784	786	783	784	783	784	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	920	1742	1543	964	1551	997	1666
Antifony	920	935	1544	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	1743	1544	969	1756	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	718	1542	1544	969	1551	1002	1669
Prosby	924	1744	1545	969	1757	1002	1655
Záv. modlitba	718	1542	1545	970	1552	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1545	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	718	943	1545	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1746	1537	975	1552	1008
Antifony	916	929	945	1546	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	1547	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1749	1549	979	1763	1011
Ant. ke kant. P. M.	718	719	1542	1549	979	1553	1011
Prosby	918	933	1750	1549	979	1764	1011
Záv. modlitba	718	718	1542	1545	980	1552	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v roce 2007 o těchto sobotách:
6. 10. • 13. 10. • 20. 10. • 27. 10. • 10. 11. • 1. 12. • 8. 12. • 15. 12. • 22. 12.

**PŘİTAHUJÍ? • NA MINUTU
S LADISLAVEM KUBÍČKEM**

Vybrala Marie Svatošová

Druhý díl zápisků z exercicií P. Ladislava Kubíčka. Podkladem pro výběr textů byly vlastní zápisky M. Svatošové z duchovních cvičení, která absolvovala v letech 1976–2004. Závěr knihy tvoří Kubíčková křížová cesta, která kromě obvyklých 14 zastavení má i zastavení patnácté – Zmrtvýchvstání Kristovo.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 114 x 165 mm, 112 stran, 99 Kč

hodnout, jak dál. Jako lékařka si byla vědoma všech možných důsledků. Rozhodla se dítě přivést na svět ne proto, že by už chtěla odejít na věčnost, ale proto, že se především cítila být matkou. Kniha přináší podrobné informace o jejím životě, zachycuje svědectví jejich nejbližších a popisuje dění vedoucí k jejímu svatořečení v roce 2004.

*Karmelitánské nakladatelství • Váz., 128 x 189 mm,
184 stran + 8 stran černobílé obr. přílohy, 199 Kč*

**V BOŽÍ BLÍZKOSTI • NA MINUTU
S KARLEM HERBSTEM**

Sto krátkých zamyšlení nad nejrůznějšími skutečnostmi lidského života. Biskup Herbst vychází při tom z biblických příběhů a z jednání biblických postav i samého Boha.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 114 x 165 mm, 112 stran, 99 Kč

NA HLUBINU S TEREZIÍ Z AVILY

Emmanuel Renault • Z francouzštiny přeložila Václava Bakešová

České vydání studie francouzského kněze, člena řádu bosých karmelitánů. Studie poprvé vyšla v roce 1975 v Revue d'Historie de la Spiritualité (časopis Historie spirituality), zabývá se tématem vnitřní modlitby ve spiritualitě sv. Terezie z Avily.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A5, 56 stran, 79 Kč

**ŽIVOT ZA ŽIVOT • SVATÁ GIANNA
BERETTOVÁ-MOLLOVÁ**

Giuliana Pelucchiová • Z italštiny přeložila Jana Bílková

Světička, která žila v letech 1922–1962, byla moderní a vysokoškolsky vzdělaná žena. Když se u ní při čtvrtém těhotenství objevily zdravotní komplikace ohrožující její život, musela se roz-

BRATR FRANTIŠEK

Julien Green • Z francouzštiny přeložila Anděla Janoušková

Životopis sv. Františka z Assisi, jehož vztah k majetku, chudoba a pokora imponují zvláště v dnešním konzumním světě. Green vykresluje barvitým a nekonvenčním způsobem světcův život na pozadí tehdejší Itálie se vztahem k naší současnosti.

Cesta • 2. vydání • Váz., 115 x 196 mm, 376 stran, 180 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.